

ΕΤΟΣ ΚΗ.

ΑΡΙΘ. 46

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΑΔΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 10 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1907

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλήρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾷ 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Στρωμνίτης ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιγραμματ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Επίτιμος διευθυντής καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρόνογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ κατάστασις
Ἐπίκαιρα γράμματα — Βουλγάρων κακουργίαι — Ἐκκλησια-
στικά χρονικά — Ἡ ἐν τῇ οἰκουμένη δυνάμις τοῦ θεοῦ κη-
ρύγματος.

Ἡ ΕΝ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ ΚΑΙ ΑΝΑΤ. ΡΩΜΥΛΙΑ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Τῇ 29 λήξαντος μηνὸς Σεπτεμβρίου, ἐξεδικάσθη
ἐνώπιον τοῦ Γ'. Εἰρηνοδικείου Φιλιππουπόλεως ἡ περὶ
διαταράξεως νομῆς ἀγωγὴ τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου
Κοινότητος Φιλιππουπόλεως κατὰ τῶν ἀρπάγων τῶν
ναῶν, σχολῶν, Μονῶν καὶ, καθόλου, τῆς ἐκκλησιαστικῆς,
σχολικῆς, μοναχτικῆς καὶ κοινοτικῆς αὐτῆς περιου-
σίας, ἣν ἤγειρεν ἐνώπιον τῶν ἀρμόδιων δικαστηρίων
κατὰ τὸν παρελθόντα Δεκέμβριον.

Οἱ ἀντίδικοι, στηρίζόμενοι ἐπὶ τῶν διατάξεων τοῦ
ἄρθρου 524 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, καθ' ἣν, ὅπου
προβάλλεται ἡ ἐνοστασις ὅτι ἡ ἀγωγὴ ἐγένετο ὑπὸ
ἀτόμου ὃπερ δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ ἐγείρῃ τοιούτην
ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, ὁ ἀντίδικος δύναται, χωρὶς
ν' ἀπαντήσῃ ἐπὶ τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως, νὰ ζητή-
σῃ τὴν ἀπόρριψιν τῆς δίκης, ἐζήτησαν τὴν ἀπόρριψιν
τῆς ἀγωγῆς τῆς Κοινότητος.

Ἐζήτησαν, δηλονότι, τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς α')
διότι, δῆθεν, δὲν ἀποδεικνύεται ἡ ὑπαρξίς τῆς Ἑλλην.
Ὁρθοδόξου Κοινότητος ὡς νομικοῦ προσώπου β')
διότι, δῆθεν, δὲν εἶνε γνωστὸν ἂν ὁ ὀρθόδοξος Μητρο-
πολίτης Φιλιππουπόλεως εἶνε τῆς Κοινότητος νόμιμος
ἀντιπρόσωπος καὶ γ') διότι συμφώνως, δῆθεν, πρὸς τὸν
περὶ δημοσίας ἐκπαιδεύσεως νόμον, δὲν ὑπάρχει ἐφορεία
ἐλληνικῶν σχολείων, ὥστε νὰ ὑπάρχῃ νομικὸν πρόσω-
πον, ὃπερ νὰ δύναται νὰ ἐγείρῃ ἀγωγὴν.

Ἐννοεῖται ἐκ τῶν ἠνωτέρω εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἡ σκόπι-
μος διχαστροφὴ τῶν πρᾶγματων, ἡ ἐκτόπισις τοῦ ζη-
τήματος. Ἡ ἀγωγὴ τῆς Ἑλλην. Ὁρθοδόξου Κοινότη-
τος δὲν ἦτο ἀγωγὴ περὶ κυριότητος, ἀλλὰ περὶ διατα-
ράξεως μόνον νομῆς. Δὲν εἶχε ἄρα ἀνάγκην νὰ υπο-
βάλλῃ ἀγωγὴν περὶ κυριότητος· διότι αὕτη εἶχε τὴν νο-
μὴν συνεπῶς τὸ ἐπιχείρημα τῶν ἀντιδίκων ὅτι ἡ Ἑλλ.
Ὁρθόδοξος Κοινότης δὲν ὑφίσταται νομικῶς, ἦν ὅπως
ἀστήρικτον. Ὁ περὶ διχταράξεως τῆς νομῆς νόμος μό-
νον τρία τινα ἀπαιτεῖ: α') ν' ἀποδείξῃ τις ὅτι πραγ-
ματικῶς κατεῖχε καὶ διεχειρίζετο τὸ ἀμφισβητούμε-
νον κτῆμα ὡς κάτοχος αὐτοῦ μέχρι τῆς βιαιᾶς ἀρπα-
γῆς β') ὅτι βίᾳ ἐξεβλήθη παρὰ τοῦ ἐναγομένου καὶ γ')
ὅτι ἡ ἀγωγὴ ἠγέρθη πρὸ τῆς λήξεως τοῦ ἐκτου μη-
νὸς ἀπὸ τῆς βιαιᾶς ἐξώσεως. Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν τριῶν

τούτων, ὁ περὶ νομῆς νόμος διατάσσει τὴν ἀμεσον ἐπικυφωρὰν τοῦ πρώην καθεστῶτος.

Τὸ ἄρθρον 311 τοῦ περὶ ιδιοκτησίας νόμου ρητῶς λέγει: «ὅστις βίᾳ ἢ διὰ λαθραίου τρόπου στερηθῇ τῆς νομῆς, οἰαδήποτε καὶ ἂν ᾖ αὕτη, κινητῶν ἢ ἀκινήτων ἀντικειμένων, δύναται, ἐν διαστήματι ἑξ μηνῶν ἀπὸ τῆς στερήσεως αὐτῆς, νὰ ζητήσῃ δικαστικῶς παρὰ τοῦ ἄρπαγος τὴν ἀπόδοσιν». Ἐπίσης τὸ 312 ἄρθρον τοῦ ἰδίου νόμου προσθέτει: «Ἐπιτάσσεται ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἡ ἀπόδοσις, μετὰ τὴν κλήτευσιν τοῦ ἀντιδίκου, ἔνευ βραδύτητος καὶ μετὰ πάσης σπουδῆς, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀποδειχθέντος γεγονότος, ὅτι βίᾳ ἢ λάθρα ἐξεβλήθη ὁ κάτοχος ὑπὸ οἰουδήποτε προσώπου, ἔστω καὶ ὑπὸ τοῦ ιδιοκτήτου αὐτοῦ, τῶν ἀντικειμένων, τὰ ὅποια ἀφηρέθησαν παρὰ τοῦ νομέως».

Πρῶτος ἐκ τῶν δικηγόρων τῆς Ἑλλην. Ὁρθοδόξου Κοινότητος ἔλαβε τὸν λόγον ὁ κ. Δημ. Βογάζλης, ὁ ὅποιος, μετὰ θάρρους ἀξιοθαυμάστου καὶ ἐπιχειρημάτων ἀδρότητας καὶ ἐπιστημονικωτάτων, ἀπέδειξεν ὅτι καὶ ἡ Κοινότης ὑφίστατο καὶ ὑφίσταται νομικῶς, καὶ ὁ Μητροπολίτης εἶνε ὁ νόμιμος ἀντιπρόσωπος τῆς Κοινότητος, καταδείξας ἅμα, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νόμων, ὅτι κακῶς τὸ ζήτημα ἐξετοπίσθη καθόσον ἡ ἀγωγή τῆς Κοινότητος δὲν ἦτο περὶ κυριότητος, ἀλλὰ μόνον περὶ διατάξεως νομῆς, ἐν ᾗ τὸ περὶ τῆς Κοινότητος ὡς νομικοῦ προσώπου ζήτημα οὐδεμίαν εἶχε σχέσιν.

Μετὰ τὸν κ. Βογάζλην ὠμίλησεν ὁ ἕτερος τῶν Ἑλλήνων δικηγόρων, ὁ κ. Βαρουσιᾶδης, ὁ ὅποιος ἐπίσης μετὰ θάρρους, παρρησίας καὶ ἐπιστημονικότητος κατέδειξε τὸ ἀσύστατον τῶν ἐνστάσεων τῶν ἀντιδίκων. Ἰδίως ὁ κ. Βαρουσιᾶδης ἐνδιέτριψε καὶ ἐξήντησε τὸ γ' σημεῖον τῶν ἐνστάσεων, ὅτι δηλαδὴ ὑφίσταται ἐφορεῖα ἐλληνικῶν σχολείων νομικῶς, καὶ ὅτι νόμιμος αὐτῶν πρόεδρος εἶνε ὁ ἱετὴρ κ. Σ. Ἀντωνιάδης, ὁ ὅποιος, ὡς τοιοῦτος, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ὑπερκαπλῇ τὰ σχολικὰ τῶν Ἑλλήνων συμφέροντα. Πρὸς τοῦτο, ἐκτός τῆς ἐρμηνείας τοῦ νόμου καὶ τῶν λοιπῶν διεθνῶν καὶ κυβερνητικῶν πράξεων ἃς ἐπεκαλέσθη, προσήγαγεν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου καὶ τὴν ὑπ' ἀριθμ. 1758 καὶ ὑπὸ ἡμερομ. 15 Σεπτεμβρίου τοῦ 1905 ὑπουργικὴν διαταγὴν, δημοσιευθεῖσαν καὶ ἐν τῇ ἐφημερίδι τοῦ Κράτους, δι' ἧς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας ἐπεκύρωσε τὴν γενομένην ἐκλογὴν τῆς νῦν μὴ ἀναγνωριζομένης ἐφορείας τῶν ἐλληνικῶν σχολείων Φιλιππουπόλεως, τυνίσας καὶ οὗτος, ὅτι τὸ περὶ ἀναρμοδιότητος τῶν ἐναγόντων ζήτημα εἶνε ὅλως περιττὸν, προκειμένου ἐν τῇ παρούσῃ δίκῃ οὐχὶ περὶ κυριότητος, ἀλλὰ μόνον περὶ νομῆς.

Τὸ δικαστήριον ὁμῶς, παρ' ὅλα τὰ ἐπιχειρήματα τῶν δικηγόρων τῆς Ἑλλην. Ὁρθοδόξου Κοινότητος καὶ παρ' ὅλην τὴν προσαγωγὴν τῶν ἐπισήμων ἐγγράφων, τῶν κυβερνητικῶν πράξεων, τῶν ὑπουργικῶν διαταγῶν, τῶν διεθνῶν συμβάσεων, τῶν συνθηκῶν, τὴν διακαρτέρησιν τῶν βουλγαρικῶν περὶ νομῆς καὶ ιδιοκτησίας νόμων, παρ' ὅλα, λέγωμεν, ταῦτα, ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν καὶ κατεδίκασε τὸν Μητροπολίτην Φιλιππουπόλεως καὶ τὸν πρόεδρον τῆς ἐφορείας εἰς ἀπότισιν τῶν δικαστικῶν ἐξόδων τοῖς «ἐπιτρόποις τῶν ναῶν τοῦ Ἁγίου Βορίς καὶ τοῦ πατριάρχου Εὐθυμίου» τοῖς ἄρπαξι, δηλαδὴ, τοῦ Ὁρθοδόξου Μητροπολιτικοῦ ναοῦ τῆς ἁγίας Μαρίνης καὶ τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου· διότι, δῆθεν, ὅ,τε Σ. Μητροπολίτης καὶ ὁ πρόεδρος τῆς ἐφορείας οὐδὲν δικαίωμα εἶχον νὰ ἐγείρουν ἀγωγὴν, ἦσαν δηλαδὴ ἀναρμόδιοι, ἐσφετερίσθησαν δικαιώματα, ἅπερ δὲν εἶχον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ἄρπαγας τῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ κοινοτικῆς περιουσίας, οἵτινες εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ παρουσιασθῶσιν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου καὶ ν' ἀμφισβητήσωσιν τὴν ἀρμοδιότητά, χωρὶς νὰ χαρακτηρισθῶσιν ὡς ἀναρμόδιοι πρὸς τοῦτο.

Τοῦτο ὀνομάζεται, ἐν Βουλγαρίᾳ, βουλγαρικὴ δικαιοσύνη, βουλγαρικὴ λογικὴ, βουλγαρικὴ ἀμεροληψία. Ὑπεβλήθη δηλαδὴ ἐνώπιον τῶν βουλγαρικῶν δικαστηρίων ἀγωγή περὶ νομῆς καὶ ὁ Βούλγαρος δικαστὴς ἐδίκασε καὶ ἐνήργησε κατὰ τὸ γράμμα καὶ πνεῦμα τοῦ περὶ κυριότητος νόμου. Ἠγέρθη ἀγωγή ὡς ὀρθοδόξων Ἑλλήνων, ὡς Κοινότητος ἐλληνικῆς καὶ πατριαρχικῆς, καὶ τὸ βουλγαρικὸν δικαστήριον ἐδίκασεν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ καταστατικοῦ τῆς Ἐξαρχίας καὶ ὁ δικαστὴς ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν, διότι ὁ ὀρθόδοξος Μητροπολίτης κατὰ τὴν δίκην δὲν προδήγαγεν ἔγγραφα, ἅπερ ἀπαιτεῖ τὸ καταστατικὸν τῆς Ἐξαρχίας διὰ τὰς ἀγωγὰς τὰς ὑποβαλλομένας ἐκ μέρους τῶν Βουλγάρων ἀρχιερέων.

Ἐζήτησεν ἡ Ὁρθόδοξος Κοινότης τὸ δίκαιον αὐτῆς ἐπὶ τῇ βάσει ὑπουργικῶν διαταγῶν καὶ ἐπισήμων πράξεων τῆς βουλγαρικῆς Κυβερνήσεως ὡς ἐφορεῖα ἐλληνικῶν σχολείων, καὶ εἶπον αὐτῇ ὅτι τὰ ἔγγραφα αὐτῆς εἰσιν ἄκυρα· καθόσον οἱ ὑπουργοὶ τῆς Βουλγαρίας καὶ αἱ ἐκδοῦσαι αὐτὰ βουλγαρικαὶ Κυβερνώσεις ἐξέδωκαν αὐτὰ παρὰ τοὺς νόμους τοῦ κράτους, παρηνόμως· διότι κατὰ τοὺς νόμους τῆς Ἡγεμονίας, δὲν δύναται οἱ Ἕλληνες νὰ ἔχωσιν σχολὰς, νὰ ζῶσι δηλ. ὡς Ἕλληνες· διότι οἱ νόμοι τοῦ Κράτους δὲν ἀναγνωρίζουσιν εἰς τοὺς ὀρθοδόξους, τοὺς Ἕλληνας, τὸ δικαίωμα τοῦτο.

Ενήχθησαν οι άρπαγες τής έθνικής και εκκλησιαστικής περιουσίας των Έλλήνων Ορθοδόξων και, έδηλώθη τοίς τελευταίοις ότι δέν είναι άρμόδιοι πρός τούτο.

Είνε δυνατόν νά φαντασθώ τις μάλλον άσύστολον καταπάτησιν τής δικαιοσύνης, μείζονα έκφυλισμόν αύτης τούτου;

Τό βουλγαρικό δικαστήριο έκύρωσεν έπίσημως διά τής αποφάσεώς του όλας τās κατά των Έλλήνων γενομένας κακουργίας του παρελθόντος έτους, ως πράξεις αύτης ταύτης τής πολιτείας, και απέδειξεν ότι ή κατάλυσις του κράτους τής Ορθοδόξου Εκκλησίας και ή έξαφάνησις τής ελληνικής έθνότητος ήν, ως πρό όλίγου έγγραφε και τό έπίσημον όργανον τής έν Σοφίας βουλγαρικής συνόδου «ή Έκκλησιαστική Έφημερίς», τό διηνεκές μέλημα του κράτους, όπερ από τής ιδρύσεώς του έζητεί μόνον τήν κατάλληλον πρός τούτο εύκαιρίαν· διότι άλλως δέν είναι δυνατόν νά έξηγήσῃ τις τήν απόφασιν του Είρηνοδικείου Φιλιππουπόλεως.

Χάριν τής ιστορίας παρατιθέμεθα τό σπουδαιότερον μέρος τής αποφάσεως ταύτης κατά λέξιν έχούσης ούτω:

« Η άγωγή ήγήθη από του κ. Φωτίου έν τή ιδιότητι αύτου ως θρησκευτικοῦ άρχηγού και αντιπροσώπου τής ελληνικής θρησκευτικής Κοινότητος Φιλιππουπόλεως, υποβαλόντος πληρεξούσιον έγγραφον, κεκυρωμένο υπό του συμβολαιογράφου, δι' όδ' πληρεξουσιοδοτεῖται ώρισμένο πρόσωπον νά κινή ή δέχεται άγωγάς διά λογαριασμόν του. Δέν άρκεῖ όμως νά παρουσιασθῇ πρόσωπόν τι ένώπιον του συμβολαιογράφου ή του δικαστοῦ μετά τινος ιδιότητος και νά ζητή ν' άρυσθῇ ώφελείας εξ αύτης, εάν δέν παρουσιάσῃ τās αναγκαίās αποδείξεις τής ιδιότητός του (τά αναγκαῖα αποδεικτικά έγγραφα). Έν τή προκειμένη περιπτώσει ό κ. Φώτιος, όστις τίτλοφορεῖται "Ελλην Μητροπολίτης έν Φιλιππουπόλει, δέν υπέβαλεν ούτε βεράτιον, ούτε ήγεμονικόν διάταγμα διορισμοῦ, ένα καταδειχθῇ έν εἶνε τοιούτος. Εάν ήθελεν υποβάλῃ βεράτιον μόνον, τό ζήτημα αύθις μένει άνοιχτόν. Εἶνε οὔτος Μητροπολίτης έν Βουλγαρίᾳ; Τό άρθρον 1220 τής Πολιτικής Δικονομίας και τό Σύνταγμα δίδουσι τήν άπάντησιν. Αλλά τό ζήτημα τούτο δέν έχει σημασίαν διά τήν υπόθεσιν, όπως αύτη έτέθη. Μή κατέχων ό κ. Φώτιος αποδεικτικά έγγραφα, δι' όν ν' αποδείξῃ τās ιδιότητας αύτου, τās όποιās αντιποιεῖται, στερούμενος πληρεξουσίου τινός έγγράφου λ. χ. του Συμβουλίου, του παρ' αύτῷ συγκεκριημένου, συμφώνως τῷ κανονικῷ δικαίῳ (Σημ. Έχει ύπ' όψιν κατά βουλγαρικήν λογικήν τό καταστατικόν τής Έξαρχίας, ένῳ όμιλεῖ περί "Ελληνος Μητροπολίτου), ή σφραγῖδος τινός τουλάχιστον, όπερ] έπίσης δέν εἶνε άρκετόν, ή πληρεξουσίου των εκκλησιαστικῶν έπιτροπῶν (καθόσον τό ζήτημα πρόκειται περί άκινήτου κτή-

ματος, περί οῦ εφαρμόζεται ό βουλγαρικός νόμος έν τῷ συνόλῳ), δέν εἶνε δυνατόν νά γένηται δεκτός ούτε ως πληρεξούσιος, ούτε ως πρόσωπον, όπερ κατά τόν νόμον ή τὰ θέματα δύναται νά ή αντιπρόσωπος εκείνου, όστις παρουσιάζεται ένώπιον του δικαστηρίου. Τούτου οὔτως έχοντος, ή άγωγή έν σχέσει πρός τήν ελληνικήν θρησκευτικήν Κοινότητα Φιλιππουπόλεως έν τῷ προσώπῳ του πνευματικοῦ αύτης άρχηγού και αντιπροσώπου κ. Φωτίου εἶνε άπορριπτέα ως υποβληθεῖσα υπό προσώπου, όπερ δέν έχει δικαίωμα νά πράξῃ τούτο.

» Υπολείπεται νά εξετασθῇ τό δεύτερον πρόσωπον, ό ιατρός Σ. Άντωνιάδης έν τή άγωγή, εάν δηλονότι οὔτος δύναται νά παρουσιάζηται ως ένάγων έν τή δίκη, εάν δύναται νά παρουσιασθῇ ως πρόεδρος τής έφορείας των ελληνικῶν σχολείων Φιλιππουπόλεως, ενεργῶν εξ ονόματος και διά λογαριασμόν αύτης έν τή δίκη ταύτη. "Ινα δοθῇ ή άπάντησις εἰς τούτο, δέον προηγουμένως νά δοθῇ άπάντησις εἰς τὰ εξής: Εἶνε, δυνατόν νά υπάρχῃ πρό των όφθαλμῶν του νόμου ελληνική σχολική έφορεία; εἶνε αύτη νομικόν πρόσωπον, ένα παρουσιάζεται μετά δικαιωμάτων και υποχρεώσεων; υπεβλήθησαν αποδείξεις του ότι έχορηγήθη ή άδεια υπό του ύπουργοῦ τής Παιδείας διά τό άνοιγμα ελληνικής σχολῆς έν Φιλιππουπόλει; και εἶνε δυνατόν νά χορηγηθῇ ταύτη άδεια; χορηγεῖ ή ύπουργική διάταξις εἰς τούς εκλεγέντας κατά τό 1905 έφόρους των αύτων σχολείων τήν άδειαν ταύτην;

» Ο νόμος περί έθνικῆς εκπαιδεύσεως διαιρεῖ τὰ σχολεῖα εἰς δύο κατηγορίας. Έθνικά σχολεῖα έν τή εύρείᾳ έννοίᾳ τής λέξεως και εἰς ιδιωτικά σχολεῖα: Τὰ τελευταῖα δέ πάλιν ό νόμος διαιρεῖ εἰς σχολεῖα χριστιανικῶν θρησκευτικῶν Κοινοτήτων, σωματείων ή αδελφοτήτων. Τό άρθρον 188 του νόμου άπατεῖ, ένα άνοίγῃ οἰαδήποτε ιδιωτική σχολή, ότι δέον τούτο νά γένῃ διά προηγουμένης άδείας του Υπουργοῦ τής Παιδείας. Πᾶσα ιδιωτική σχολή άνευ τοιαύτης άδείας νομικῶς θεωρεῖται μή υπάρχουσα. Συμφώνως δέ τῷ άρθρῳ 198, οἱ χριστιανοὶ μή ορθόδοξοι Βούλγαροι υπήκοοι, ότινες μετά των οικογενειῶν των εγκατεστάθησαν όπου δήποτε έν τή χώρα, δύνανται ν' άνοίγωσι σχολεῖα δι' ιδίων αύτων έξόδων, νά συλλέγωσι τās αναγκαίās προαιρετικάς συνδρομάς παρὰ των έγχωρίων ομοδόξων αύτων, μεταξύ των όποίων εκλέγουσι και τούς έφόρους. Οἱ ένάγοντες δέν άμφισβητοῦσιν ότι εἰσιν Ορθόδοξοι και Βούλγαροι υπήκοοι - άλλως δέν θά ήσαν έφοροι, καθ' όσον δέν θά είχον πολιτικά δικαιώματα - έν τοιαύτῃ δέ περιπτώσει οὔτοι θά υπόκεινται εἰς τήν άνωτέρω μνημονευθεῖσαν τάξιν - οὔτοι δέν δύνανται νά έχωσιν ιδιαίτερα σχολεῖα εκτός των έθνικῶν, επομένως εάν είχον, ιδρύθησαν παρὰ νόμον, ως τοιαῦτα δέ δέν υφίστανται πρό των όφθαλμῶν του νόμου. Εάν υπήγοντο υπό τās διατάξεις του άρθρου 209, όπερ δέν εἶνε δυνατόν νά ή παραδεκτόν, εἶδει έπίσης νά υπάρχῃ προηγουμένως άδεια, ήτις νά παρουσιασθῇ υπό του ένάγοντος, ένα νομιμοποιηθῇ ως πρόσωπον, όπερ αντιποιεῖται τοιαύτην ιδιότητα, ήν δέον ν' αποδείξῃ. Η διαταγή του ύπουργοῦ τής Παιδείας ύπ' αριθ. 1758 από 12 Σεπτεμβρίου 1905, δι' ής επικυροῦ ως μέλη τής έφορείας των ελληνικῶν σχολείων έν Φιλιππουπόλει τὰ ρηθέντα πρόσωπα, δέν εἶνε άδεια, άλλ' άπλή διαταγή εκδοθεῖσα μετ' ειδικοῦ σκοποῦ, ήν τό δικαστήριο τηρεῖ εφ' όσον δέν αντιφάσκει πρός τόν νόμον περί Παιδείας. Η βουλγαρική Ηγεμονία διοικεῖται άκριβῶς συμφώνως τοῖς νόμοις, (άρθ. 43 του

συντάγματος) καὶ οὐχὶ δι' ὑπουργικῶν διαταγῶν. Ἀφοῦ διὰ τῆς διαταγῆς ἐπικυροῦνται πρόσωπά τινα ὡς ἔφοροι ἀνυπάρχοντες πρὸ τοῦ νόμου σχολείων, ἡ διαταγὴ αὕτη εἶνε παράνομος καὶ στερεῖται σημασίας τινός, δὲν δύναται νὰ δώσῃ ἰδιότητα, ἣν ὁ νόμος δὲν δίδει. Ἐν τῇ αὐτῇ δὲ περιπτώσει πρόσωπον, ὅπερ δὲν ἔχει δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις, δὲν ὑπάρχει.

» Ἐκτὸς τούτου ὁ ἐνάγων οὐδὲν ἀπέδειξεν ὅτι δύναται νὰ παρουσιάζηται καὶ ὑπεραμύνηται δικαιωμάτων ἢ νὰ ζητῇ τὴν ἀπόδοσιν τῶν ἀντικειμένων ἐν τῇ πραγματικῇ καταστάσει.

» Δὲν εἶνε ἐπαρκὲς τὸ πρακτικόν, τὸ ἐκδοθὲν ὑπὸ τῆς ἐφορείας, ἵνα οὗτος ἀναγνωρισθῇ ὡς ἰδιοκτῆτης ἢ πακτωτῆς κτημάτων τῆς ἐλληνικῆς ἐν Φιλιππουπόλει ἐκκλησίας ἢ ἄλλων τινῶν κτημάτων.

» Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἔπεται τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ ἱατρός Σ. Ἀντωνιάδης δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐνάγων ἐν τῇ ἀγωγῇ, οὐδὲ ὡς νομικὸν πρόσωπον ἢ σχολικὴ ἐφορεία. Ἡ ἀγωγή ἠγέρθη ὑπὸ ἀτόμων, ἐξ ὧν τὸ μὲν ἐν δὲν κατέχει τὴν νομιμοποίησιν, τὸ δ' ἕτερον δὲν ὑφίσταται ἐπομένως ἢ ὑπόθεσις εἶνε ἀπορριπτέα καταδικαζομένων προσώπων τοῦ κ. Φωτίου καὶ ἱατροῦ Σ. Ἀντωνιάδου νὰ καταβάλλωσι τὰ ἔξοδα τῆς δίκης.

» Τὰ λοιπὰ ζητήματα, ἅπερ ὑποκινῶσιν ὁ τε ἐνάγων καὶ ὁ ἀντίδικος διὰ τῶν πληρεξουσίων των, μένουσιν ἀνεξέταστα ὡς στερούμενα σημασίας ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως.

» Λαμβανομένων τῶν ἀνωτέρω ὑπ' ὄψει καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρθρῶν 2, 14, 524, § 5 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας καὶ τοῦ ἀρθροῦ 153 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, τὸ Δικαστήριον ὁρίζει:

» Ἀπορρίπτει τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν ὑπ' ἀριθ. 524) 1907 ὡς κινήθεσαν ὑπὸ προσώπων στερούμενων δικαιώματος. Καταδικάζει τὸν κ. Φώτιον καὶ τὸν ἱατρὸν Σ. Ἀντωνιάδης ἐκ Φιλιππουπόλεως ν' ἀποτίδωσι ἐξ ὀφράκα, ἔξοδα τῆς δίκης, εἰς τὰς βουλγαρικὰς ἐπιτροπὰς τῶν ἐκκλησιῶν Ἀγίου Βορίς καὶ Πατριάρχου Εὐθυμίου ἐν Φιλιππουπόλει.

Τὸ παρὸν βούλευμα ὑπόκειται εἰς ἔφεσιν ἐντὸς προθεσμίας δύο ἐβδομάδων.

ὁ εἰρηνοδίκης
Ν. Π. Γεωργιάδης

Ἰδοὺ ἡ βουλγαρικὴ δικαιοσύνη!

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἐκθεσις μυτροπολίτου Πελαγονίας

Παναγιώτατε,

Νέοι φόνι: Ἑλλήνων ὀρθοδόξων, ὑπὸ σχισματικῶν Βουλγάρων διαπραχθέντες, ἐξαγγέλοντά μοι ἐκ Μοναστηρίου.

Τὸ μαρτυρικὸν χωρίον Βροτ(ὸν) τὸ ἐν τοῖς πρόποσι τοῦ Μοριχόβου κείμενον, οὗ ὁ ἐφημέριος Ἰωάννης ἐφρονέθη πρὸ τριετίας ἐν τῷ ἱερωργεῖν ἐντὸς

τοῦ ναοῦ, ἐνῶ αὐθωρεὶ ἐκείτο ζῶσα ἡ πρεσβυτέρη αὐτοῦ ἐντὸς τῶν φλογῶν τοῦ ἰδίου οἴκου, ἀπείροις δὲ λογχομοῖς ἐτελειοῦντο πρὸ τῶν ὁμμάτων τῶν χωρικῶν οἱ πρόκριτοι Κωνσταντῖνος καὶ Βελιάνης, ἐβυθίσθη αὖθις εἰς θρῆνον καὶ κοπετόν, τέσσαρες νέους μάρτυρας τῆς πίστεως ἰδὼν ὑπὸ τῶν Βουλγάρων κατακρεουργομένους τῇ 23 λήξαντος Ὀκτωβρίου.

Καθὼς ἐκ τῶν μηνῶν τοῦ ἔτους ὁ τοῦ Ραμαζανίου ἀπέβη ὁ μὲν τῶν βουλγαρικῶν ὀργίων, οὕτω καὶ ἐκ τῶν ἡμερῶν τῆς ἐβδομάδος αἱ ἡμέραι τῶν ἀγορῶν Μοναστηρίου, Φλωρίνης καὶ Πριλάπου, ἦτοι ἡ Δευτέρα, ἡ Τετάρτη καὶ ἡ Παρασκευή. Εἰς τὰς ἀγορὰς ταύτας προστρέχουσιν οἱ ὀρθόδοξοι χωρικοὶ ὅπως, ἐκποιῶντες τὰ ἴδια προϊόντα, πορισθῶσι τὸν ἐπιούσιον ἄρτον.

Ἀλλὰ τῶν ἀνδρῶν ἀπόντων, ἐν τοῖς χωρίοις μένουσι τὰ γυναικόπαιδα, καθ' ὧν ἐφορμῶσιν οἱ γενναῖοι Βούλγαροι, παραδίδουσι τὰς οἰκίας πυρὶ, φονεύουσιν ἀνηλεῶς τοὺς προστυχόντας, ἐνεδρεύουσι δὲ κατόπιν καθ' ὁδὸν καὶ ἐπιτίθενται κατὰ τῶν ἀνυπόπτως εἰς τὰ χωρία ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἐπιστρεφόντων, φονεύουσιν αὐτοὺς ἀόπλους καὶ ληστεύουσι τὴν οὐσίαν αὐτῶν ἐν πάσῃ εὐχερείᾳ καὶ ἀνέσει. Ἡ Νεγοβάνη καὶ τὸ Ράκοβον ἐν ἡμέρᾳ Δευτέρᾳ καὶ Τετάρτῃ κατεστράφησαν ἀκριβέστατα ὡς ἀνωτέρω.

Τῇ δὲ 23 Ὀκτωβρίου, μεταβαίνοντες ἐκ Βροτ(οῦ) εἰς Φλωρίναν διὰ τὴν ἀγορὰν τῆς ἐπαύριον Τετάρτης πέντε πρόκριτοι, Τόλης Μήτσου, ὁ Πέτρος Μήτσου, ὁ Πέτρος Μούργος, ὁ Κώστας Γροσδάνου καὶ ὁ Δῆμος Τόλη, ἐνέπεσαν εἰς βουλγαρικὴν ἐνέδραν παρὰ τὸ σχισματικὸν χωρίον Σεκούλοβον τῇ 8 τουρκιστὶ καὶ ἐδολοφονήθησαν οἱ πρῶτοι τέσσαρες—τοῦ πέμπτου φυγῇ σωθέντος—καὶ ἐληστεύθησαν πάντων αἱ ἡμίονοι σὺν τοῖς φορτίοις. Οἱ δολοφονηθέντες νέοι μάρτυρες ἄφῃκαν συζύγους καὶ 14 τέκνα ἀπροστάτευτα.

Τῇ 29 τοῦ αὐτοῦ Ὀκτωβρίου, ἀπόντων εἰς τὴν ἀγορὰν Μοναστηρίου τῶν χωρικῶν ἀγίου Παύλου (Πῶλκ) καὶ ἀγίων Ἀγγέλων (Γ' ἄγγελ), χωριδίων εἰς ὠριαίαν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ Βροτ(οῦ)* βριεότερον καὶ ὑψηλότερον ἐπὶ τοῦ Μοριχόβου κειμένων,

Σημ. Τὸ χωρίον Βροτ(οῦ) ἀνακριδῶς ἀνεγράφη ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ Μποτ(οῦ). Ἐπίσης δὲ καὶ ἐν τῷ ἄρθρῳ τῆς «Βετσέρνα Πόστα» τῷ ὑπὸ τὸν τίτλον ἀποκαλύψεων συνέχεια» ἀναδημοσιευθέντι ἐν τῷ αὐτῷ φύλλῳ, ἀνακριδῶς ἐγένετο ὑπὸ τοῦ μεταφραστοῦ σύγχυσις τῆς ἐν τῷ νομῷ Κοσόβου πόλεως Κότσανα περὶ ἧς προῦκειτο πρὸς τὴν Κοζάνην.

ἐπέδραμε κατ' αὐτῶν ἡ συμμορία Δήμου τοῦ ἐκ Μογιάλου καὶ κατέστρεψεν ἐξ ὁλοκλήρου διὰ πυρὸς, ὡς ἀνήγγειλέ μοι τηλεγραφικῶς ὁ ἅγιος Πέτρος, ὀλίγων εὐτυχῶς θυμάτων ἀριθμουμένων, ὡς ἔγραψέ μοι αὐθημερόν, ἀναβαλὼν τὴν ἐκθεσιν τῶν λεπτομερειῶν τῆς φθορᾶς καταστροφῆς.

Συνάμα, εἰς ἐπισημότατον κύκλον διεδόθη ἔτι οἱ Βούλγαροι θὰ διαπράξωσι κατ' αὐτὰς ἐντὸς τῆς πόλεως τερατουργήματα en gros. Τὸ Ράκοβον ἡ Ὀψίρινα καὶ τὸ Δράγος ἡπειλήθησαν δι' ἐπιστολῶν τοῦ βουλγαρικοῦ κομιτάτου· τὰ χωρία εἰσὶ σφόδρα πεφοβισμένα. Ἐν τοιοῦτῳ ἐξ αἵματος πελάγει πλέει, Παναγιώτατε, ἡ ἄνω δυτικὴ Μακεδονία καὶ ἰδίᾳ, ἡ τελαίπωρος περικοιλία τῆς Πελαγονίας, ἣν σώζοι Κύριος ἀπὸ τῶν ἐλευθερωτῶν τῆς Μακεδονίας καὶ τῶν ὑποστηρίζοντων αὐτούς.

Ἐπὶ τούτοις κτλ.

Ἐν Φαναρίῳ 5 Νοεμβρίου 1907.

† Ὁ Πελαγονεὺς ΙΩΑΚΕΙΜ

Ἐκθεσις Μητροπολίτου Βεροῖας

Παναγιώτατε,

Πρὸς διχόσμησιν, φαίνεται, τῆς μελλούσης ἱστορίας τῆς τλήμονος Μακεδονίας, οὐ μόνον διὰ φονικῶν γεγονότων, ἀλλὰ καὶ ληστρικῶν, οἱ πράκτορες τῆς ρωμουνικῆς προπαγάνδας, ἐπεδόθησαν, κατὰ τὸν λήγοντα μῆνα, εἰς δηλώσεις, ληστείας καὶ ἀπαγωγάς. Οὕτως, ἐν ᾧ μέρει (Καστανιᾶ), περὶ τὰς ἀρχὰς Αὐγούστου ἐφόνευσαν τοὺς τρεῖς Κοζάνιτας, πρὸ εἰκοσιν ἡμερῶν ἐλήστευσαν δύο ὁμίλους χριστιανῶν ἐξ εἰκοσι προσώπων, ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, προερχομένους ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν Ἰωαννίνων, Σισανίου καὶ Κοζάνης καὶ μεταβαίνοντας χάριν ἐργασίας εἰς Θεσσαλονίκην, Καβάλλαν κλ. Μετὰ τῶν θυμάτων συγκαταλέγεται καὶ εἰς ὀθωμανὸς βέης καὶ ἐν ζευγὸς νεονύμφων μετ' ὁλῶν τῶν προικῶν. Ἐλέχθη, ὅτι τινὰ τῶν κλαπέντων ἀντικειμένων εὐρέθησαν ἐν τῷ γειτνιάζοντι ρωμουνικῷ χωρίῳ Δόλιανη. Εἰς ἑπτὰ ἄνδρας, τοὺς πενεστέρευς ἐκ τῶν παθόντων, ἐδόθησαν ὑπὸ τοῦ μεγαλειτέρου ναοῦ ἡμῶν τὰ διὰ σιδηροδρόμου μεταβατικὰ αὐτῶν ἔξοδα. Πρὸ ὀλίγων δὲ ἡμερῶν δώδεκα ρωμουνίζοντες ἐγύμνωσαν εἰς τὰ πρόθυρα τῆς Ναούσης πέντε Ναουσαίους, ἐξ ὧν τοὺς δύο ἀπήγαγον εἰς τὰ ὄρη, ζητοῦντες διὰ τὸν ἕνα, τὸν υἱὸν τοῦ πτωχοῦ κρεοπώλου Σταύρου Μίσκου, λύτρα χιλίας λίρας.

Τῇ 18 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου, πολυπληθὴς συμμορία ρωμουνιζόντων καὶ Βουλγάρων κατέστρεψε

διὰ πυρὸς ἅπαν τὸ Ἄνω Σέλιον, θερινὴν κατοικίαν τῶν ἡμετέρων βλαχοφώνων, συνιστάμενον ἐκ 200 περίπου καλυβῶν καὶ τῆς λιθίνης οἰκίας τοῦ πατιγνώστου κεχαγιά Χρήστου Βασίλη. Ἐκ τῆς πανωλεθρίας ταύτης διεσώθη μόνη ἡ ἐκκλησία. Ἐνα δὲ τῶν ὀθωμανῶν φυλάκων τοῦ χωρίου ἔρριψαν οἱ κακούργοι εἰς τὸ πῦρ καὶ κατέκαυσαν τοὺς πόδας αὐτοῦ· τοῦτον παραλαβόντες ἀκολούθως οἱ συνάδελφοί του μετέφεραν πρὸς θεραπείαν εἰς τὰς πατρίδας αὐτῶν (Καϊλάρια).

Ἄλλον τριπλοῦν κακούργημα ὀφείλεται εἰς μόνους τοὺς Βουλγάρους. Τῇ 13 τοῦ μηνός, οἱ ἐν Ναούσῃ διαχειμάζοντες βλαχοφῶνοι Ἕλληνες Δῆμος Γκράση καὶ Μιχαὴλ Κώστα μετὰ τοῦ ἁλθανοῦ φύλακος Σέλφου εὐρέθησαν πεφονευμένοι ἐν Γκόλα-Μαρίνα· ὁ λόγος δὲ τοῦ φόνου αὐτῶν εἶνε, ὅτι οἱ δυστυχεῖς ἐργάται, παρὰ τὴν διαταγὴν τῶν κακούργων, ἐξηκολούθουν ξυλεύόμενοι ἐπ' ὠφελείᾳ Νκουτζίου ἐμποροῦ, παρ' οὗ ἐζήτησαν χρήματα, ἀλλὰ δὲν ἔλαβον.

Ἐν Βερροίᾳ τῇ 29 Ὀκτωβρίου 1907.

† ὁ Βερροῖας καὶ Ναούσης ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Ἐκθεσις μητροπολίτου Ξάνθης

Παναγιώτατε!

Τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα, οἱ Βούλγαροι ἀπειράθησαν νὰ πυρπολήσωσι τὸ ὠραῖον κτίριον τῆς ἐν τῷ χωρίῳ Ἄνω Πασμακλῇ τοῦ Καζᾶ Ἀχῆ Τσελεμπῆ ἡμετέρας Σχολῆς. Εὐτυχῶς τὸ κακὸν προελήφθη, καταστραφέντος μόνον μικροῦ μέρους αὐτῆς, ὁ δὲ δράστης, Οὐζούνης κκλούμενος, συνελήφθη ἀμέσως ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας.

Ἐν Καβάλλᾳ τῇ 25 Ὀκτωβρίου 1907.

† Ὁ Ξάνθης ΙΩΑΚΕΙΜ

ΒΟΥΛΓΑΡΩΝ ΚΑΚΟΥΡΓΙΑΙ

Βουλγαρικαὶ συμμοριαὶ ἠνωμέναι, αποτελουσαι δύναμιν περίπου 150 ἀνδρῶν, εἰσέβαλον, τὴν 29 Ὀκτωβρίου, εἰς τὰ ὀρθόδοξα ἐλληνικὰ χωρία τοῦ Μοριχόβου Πολόκι ἐκ 17 οἰκῶν οἰκουμένων ὑπὸ 45 οἰκογενειῶν καὶ Τσεγγέλι ἐκ 10 οἰκῶν καὶ 24 οἰκογενειῶν καὶ ἐπυρπόλησαν αὐτὰ καθ' ὁλοκληρίαν. Ἐφόνευσαν δὲ 3 ἐναπομείναντας ἐν τῷ πρώτῳ χωρίῳ, τῶν ἄλλων κατορθωσάντων νὰ σωθῶσι διὰ τῆς φυγῆς εἰς τὰ ὄρη.

Τὸ νέον τοῦτο κακούργημα τῶν Βουλγάρων ἐπιβεβαιοῖ θετικὰς πληροφορίες περὶ ἐνάρ-

ξεως νέας ζωηροτάτης βουλγαρικῆς δράσεως ἐν τῷ βιλαετίῳ Μοναστηρίου. Ἡ κατάστασις διὰ τοὺς ἑλληνικοὺς πληθυσμοὺς εἶνε λίαν ἐπικίνδυνος πτοηθέντας ἐκ τῶν συνεχῶν καταστροφῶν, καὶ ἀποροῦντας πῶς νὰ ἀντεπεξέλθωσι κατὰ τῶν βουλγαρικῶν ὁμοτήτων.

Ἡ ἐκ τῶν βουλγαρικῶν δὲ τούτων ὁμοτήτων προκληθεῖσα ἀγανάκτησις καὶ φρίκη, ἀπανταχοῦ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, εἶνε τοσοῦτον ὁμόφωνος καὶ γενικῇ, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει ἀνταποκριτὴς τοῦ Παρισινοῦ τηλεγραφικοῦ Πρακτορείου «L' Information», ὁ διεξάγων ἀμείλικτον συστηματικὸν ἀγῶνα δυσφημιῶν καὶ συκοφαντιῶν κατὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ κατὰ παντὸς τοῦ πληρώματος αὐτοῦ, ἐξηναγκάσθη νὰ διαβιβάσῃ εἰς τὸ Πρακτορεῖον τὸ ἀκόλουθον ὑπὸ ἡμερ. 0 Νοεμβρίου (ν. η.) τηλεγράφημα.

«Αἱ βουλγαρικαὶ συμμορίαι ἐν Μακεδονίᾳ»

» Ἐξακολουθεῖ, ἀγγελλομένη ἀπανταχόθεν, ἔνταδις τῆς δράσεως τῶν ἐν Μακεδονίᾳ βουλγαρικῶν συμμοριῶν.

» Αἱ συμμορίαι αὗται ἐξακολουθοῦσιν ἀδιακόπως τὰ κακουργήματα αὐτῶν ἐπ' ἐσχάτων δὲ προέβησαν αὗται εἰς τὴν διάπραξιν ἀληθῶν ὁμοτήτων».

Οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου Πισοδερίου τοῦ καζᾶ Φλωρίνης, ἀπειληθέντες ὑπὸ τῶν Βουλγάρων κομιτῶν διὰ καταστροφῆς ὁμοίας τῇ τῆς Νεγοβάνης ἂν δὲν ἀνεγνώριζον τὴν βουλγαρικὴν Ἐξαρχίαν, ἀπέστειλαν ἐπιτροπὴν εἰς Φλώριναν ὅπως ἐξαιτήσωνται παρὰ τῶν Ἀρχῶν τὴν περιφρούρησιν τοῦ χωρίου των διὰ τῆς ἀποστολῆς στρατοῦ.

Βουλγαρικὴ ληστανταρτικὴ συμμορία ἐπεχείρησε προσβολὴν κατὰ τοῦ σερβίζοντος χωρίου Κοζίτσι τῆς ὑποδιοικήσεως Κριτσόβου, προτιθεμένη ὅπως καταστρέψῃ αὐτό.

Οἱ λησταντάρται, εἰσελθόντες εἰς τὸ χωρίον, ἤρξαντο πυροβολοῦντες κατὰ τῶν οἰκιῶν, καὶ πυρπολοῦντες αὐτὰς διὰ διαφόρων εὐφλέκτων ὑλῶν. Οἱ κάτοικοι περίτρομοι ἔσπευδον σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις ἄλλοι εἰς τὰς ἰσχυροτέρας οἰκίας καὶ ἄλλοι ἐκτὸς τοῦ χωρίου ὅπως

διαφύγωσι τὴν καταστροφὴν, βαλλόμενοι εἰς τὰς ὁδοὺς ὑπὸ τῶν πυροβολούντων ληστανταρτῶν.

Κατὰ τὴν κρισιμωτέραν εὐτυχῶς στιγμὴν, ἐπῆλθον στρατιωτικὰ ἀποσπάσματα, ἅτινα ἤρξαντο καταδιώκοντα τοὺς λησταντάρτας καὶ τοιουτοτρόπως ἐσώθη τὸ χωρίον ἀπὸ πλήρη καταστροφῆν.

Ἐπυρπολήθησαν 16 ἐν ὄλῳ οἰκίαι, ἐφονεύθησαν τρεῖς ἄνδρες, δύο γυναῖκες καὶ ἀρκετοὶ χωρικοὶ ἐτραυματίσθησαν.

Εἰς τὸ χωρίον Τοσίλοβον, τῆς ὑποδιοικήσεως Βοδενῶν, βουλγαρικὴ συμμορία ἐφόνευσεν τὸν αὐτόθι Ἑλληνα ὀρθόδοξον μουχτάρην καὶ τὸν συγγενὴ αὐτοῦ Ἕλκον.

Εἰς τὸ δάσος τοῦ χωρίου Μπούφ, τῆς περιφερείας Μοναστηρίου, ἐφονεύθησαν ὑπὸ Βουλγάρων ληστανταρτῶν πέντε ὁμογενεῖς χωρικοὶ ξυλευόμενοι ἐκεῖ.

Βούλγαροι κομῖται μεταβάντες εἰς τὸ ἐν τῇ ὑποδιοικήσει Πετριτσίου χωρίον Σμολάρ, οἰκούμενον ἐξ ὀρθοδόξων καὶ Ὀθωμανῶν, ἐφόνευσεν τρεῖς Ὀθωμανούς.

Ὁ μουχτάρης τοῦ χωρίου Πέστερνικ, τοῦ καζᾶ Τίκφες, ὀνόματι Μαχμούτ, ὁ υἱὸς τοῦ Σουλεϊμάν, καὶ ὁ ἀγροφύλαξ Σαχίν, θερμαινόμενοι πέριξ μεγάλης πυρᾶς ἐπυρπολήθησαν ὑπὸ Βουλγάρων ληστανταρτῶν. Ἐφονεύθη ὁ μουχτάρης Μαχμούτ.

Βουλγαρικὴ συμμορία μεταβᾶσα εἰς τὸ χωρίον Νικοδιμ ἐφόνευσεν τρεῖς χωρικοὺς σερβίζοντας.

Βουλγαρικὴ συμμορία μεταβᾶσα εἰς τὸ χωρίον Λοφτσάρι, προσέβαλε τὸν εἰς τὴν ἄκραν αὐτοῦ καὶ ἐν τῇ ρευματαριᾷ ὑδρόμυλον, ἀνήκοντα εἰς Ὀθωμανόν. Οἱ ἐν τῷ ὑδρομύλῳ εὐρισκόμενοι προλαβόντες ἀπῆλθον καὶ διεσώθησαν.

Οἱ κακοῦργοι θέσαντες βόμβας καὶ ἄλλας εὐφλέκτους ὕλας κατέστρεψαν τὸν ὑδρόμυλον.

Τῇ 3 Νοεμβρίου ρουμουνικὸν ὄργανον ἐδοιοφόνησεν ἐν Γκοπεσίῳ τὸν ἐπὶ 35ετίαν διατελέσαντα διευθυντὴν τῶν ἑλληνικῶν ὀρθοδόξων σχολῶν Κωνσταντῖνον Σάντην.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Κανονικὴ ἄδεια.—Τυχὼν τῆς κανονικῆς ἀδείας, ὡς ἐγκαίρως ἠγγείλαμεν, ἀφίκετο πρὸ πενθημέρου, διὰ λόγους ὑγείας, εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Ἀδριανουπόλεως κ. Κύριλλος, ἀναχωρήσας εἰς Σάμον.

Εὐσεβεῖς πράξεις.—ὑπὸ τοῦ ἐν Σηλυβρία φιλογενοῦς κ. Α. Σταμούλη ἀπεστάλησαν ἐγκαίρως εἰς τὴν Ἑκκλησίαν ὡς πρώτη ιδιωτικὴ συνδρομὴ πρὸς ἀρωγὴν τῶν ἐν τῷ γνωστῷ ἥδῃ Ρακόβῳ ὑπὲρ τῆς ὀρθοδοξίας παθόντων, πέντε λίραι τουρκικαί. Ἐλπίζομεν ὅτι δεύτεραι καὶ τρίται συνδρομαὶ ἐπακολουθήσουσι τῇ τοῦ κ. Σταμούλη, καταδεικνύουσai ὅτι πάντες οἱ ὀρθόδοξοι συμπαθοῦσι τοῖς πάσχουσι καὶ κρίνουσιν ἐπιβαλλόμενον αὐτοῖς καθῆκον τὴν ὑλικὴν ὑποστήριξιν ἐκείνων.

Πατριαρχικαὶ προσρήσεις.—Τῇ τρίτῃ, τελουμένου ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἀρμενικοῦ Πατριαρχείου ἐν Κοντοσκαλίῳ, μνημοσύνου ὑπὲρ τοῦ ἀποβιώσαντος ἄρτι ἀρμενίου πατριάρχου τοῦ Ἑδζιατζὶν Μιγκριδὶς, παρέστησαν ἐκπροσωποῦντες τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην οἱ πανοσγ. Μ. πρωτοσύγκελλος καὶ Μ. ἀρχιμανδρίτης σὺν τῷ ἐξοχ. καπικεχαγιᾷ τῶν Πατριαρχείων, ἐρμηνεύσαντες τὰς ἀδελφικὰς συλλυπητικὰς προσρήσεις τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου πρὸς τὸν μακαριώτατον πατριάρχην τῶν ἀνατολικῶν ἀρμενίων κ. Μαλαχίαν Ὁρμανιάν.

Ἑκκλησιαστικὴ μουσική.—Κατ' ἐκθεσιν τοῦ διδασκάλου τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς ἐν τῷ Ὡδεῖῳ Ἀθηνῶν, ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν τοῦ ἐν τῷ Ὡδεῖῳ τμήματος τῆς ἱερᾶς ἡμῶν μουσικῆς ἀνέρχεται εἰς 50, ὧν ἀνήκουσιν ἐν τῇ πρώτῃ (προκαταρκτικῇ) τάξει δέκα καὶ τρεῖς, ἐν δὲ τῇ ἀνωτάτῃ (πέμπτῃ) τέσσαρες. — Ἐν τῇ ἡμετέρᾳ (πατριαρχικῇ) σχολῇ τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς οἱ μαθηταὶ ἐφέτος ἀριθμοῦνται 146, ὧν ἐν τῇ κατωτέρᾳ ἐξήκοντα τρεῖς, ἐν δὲ τῇ ἀνωτέρᾳ τάξει (τετάρτῃ) εἴκοσι σὺν ἐνί. Σημειωτέον δὲ ὅτι ἀπὸ τῆς συστάσεως αὐτῆς τὴν ἱερὰν μουσικὴν ἐδίδαξαν ἱεροψάλται δόκιμοι, καθὼς διδάσκουσι καὶ νῦν, οὐδέποτε δ' ἐχρησιμοποιήθησαν πρὸς διδασκαλίαν οἱ μαθηταὶ τῆς ἀνωτέρας τάξεως, οὔτε οἱ τελειόφοιτοι τῆς σχολῆς, εἰς οὓς μάλιστα ἀπὸ ἐνὸς ἔτους οὐδὲ τὸ

δικαίωμα τοῦ διδάσκειν τὴν μουσικὴν ἢ τοῦ ψάλλειν ἐν Κωνσταντινουπόλει παρέχεται, ἀν μὴ τριετίαν τοῦλάχιστον ἐξασκηθῶσιν ἐν ναῷ τινὶ τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως ὡς δομέστικοι ἱεροψαλτῶν.

Λειτουργικὰ βιβλία.—ὑπὸ τοῦ Δ Ἐθν. Μ. Συμβουλίου ὠνομάσθη πρὸ τινος ἰδίας ἐπιτροπείας, εἰς ἣν ἀνετέθη ἡ διαχείρισις τῆς συντελεσθείσης ἤδη δευτέρως πατριαρχικῆς ἐκδόσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἥς ἐξετυπώθησαν δωδεκακισχίλια ἀντίτυπα, ἐκτυπωθήσονται δὲ καὶ ἕτερα ὀκτακισχίλια. Τὴν ἐπιτροπείαν ἀποτελοῦσιν, ὑπὸ πρόεδρον τὸν σεβασμ. μητροπολίτην Κυζίκου κ. Ἀθανάσιον, οἱ ἀξιότιμοι κκ. Α. Καζανόβας καὶ Παντ. Κοσμίδης, οἵτινες, συνωδᾷ ἀδείᾳ τοῦ Συμβουλίου, προσέλαβον ἀρωγὰ μέλη τὸν πανοσιολογ. ἀρχιμανδρίτην κ. Καλλίνικον Δελικάνην, ἀρχιεπιφύλακα, καὶ τὸν ἔλλογ. κ. Μάρκον Βασιλείου, δεύτερον γραμματέα τοῦ Συμβουλίου.

Μητρόπολις Ἀδριανουπόλεως.— Δύο εὐφροσύνας εἰδήσεις ἐκ τῆς Ἀδριανουπόλεως διαβιβάζουσιν ἡμῖν τὴν μὲν ὅτι, εὐλογία τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου, ἀπὸ τῆς προπαρελθούσης κυριακῆς οἱ ἱερεῖς τοῦ ναοῦ τῆς ἁγίας Τριάδος τῆς συνοικίας Κιϊκίου ἤρξαντο τῆς ἐρμηνείας τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, τὴν δὲ ὅτι κατὰ τὰς ἄρτι γενομένας ἀρχαιρεσίας τοῦ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ Φιλεκπαῖδ. Συλλόγου τοῦ τιμῶντος τὴν φιλότιμον ἑλληνικὴν κοινότητα τῆς πόλεως καὶ τῆς ἐπαρχίας ὅλης, ἐξελέγησαν ἄνδρες ζηλωταὶ τῶν καλῶν καὶ φιλογενεῖς, ὧν ἀπὸ τῆς ἐργασίας προσδοκῶμεν ἀποτελέσματα ἀγαθὰ, ἀναμιμνήσκοντα μὲν τὸ τοῦ Συλλόγου τούτου παρελθόν, ἐμπνέοντα δὲ χρηστάς ἐλπίδας ὅτι καὶ τὸ μέλλον ἔσται συνέχεια τοῦ καλλίστου παρελθόντος.

Μητρόπολις Αἰδυμοτείχου.— Ἀπὸ τῆς παρελθούσης πέμπτης διέτριβεν ἐν Ἀδριανουπόλει, χάριν ἐπαρχιακῶν ὑποθέσεων, ὁ πκνιερ. μητροπολίτης Αἰδυμοτείχου κ. Φιλάρετος, ἐπισκεψάμενος τὰς ΑΑ. Ἐξ. τὸν νομάρχην καὶ τὸν στρατιωτικὸν διοικητὴν.

Χοροστασία.—Τῇ κυριακῇ, κατὰ τὴν θέαν λειτουργίαν, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ εἰς Τά-ταῦλα ἱερῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Δημητρίου, ἐν μέσῳ συρροῆς εὐσεβῶν, ἔδωκε δὲ τρισάγιον, μετὰ τὴν ἐκ τοῦ ναοῦ ἔξοδον, ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἐν τῷ προαυλίῳ τοῦ ναοῦ τεθαμμένου μακαρίτου ἀνακτορικοῦ ἀρχιτέκτονος Βασιλείου Ἰωαννίδου.

Ὀνομαστικαὶ ἐορταί.—Τῇ κυριακῇ, 4 ἀρχαίμενου, μνήμη Ἰωαννικοῦ τοῦ ὁσίου, ἡ Α. Θ. Π. συνεχάρη

διὰ γράμματος τῷ τὴν ὀνομαστικὴν αὐτοῦ ἐρτὴν ἄγοντι πνιερ. μητροπολίτῃ Ἰμβρου κ. Ἰωαννικίῳ, ἅτε μὴ συγκοινωνούσης τηλεγραφικῶς τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ μετὰ τῆς πρωτεύουσας ἡμῶν. — Προχθὲς ἡ Α.Θ.Π. συνεχάρη μὲν τηλεγραφικῶς τῷ ἐπίσης ἐορτάζοντι πνιερ. μητροπολίτῃ Σισανίου κ. Σεφκφεϊμ, ἐπεσκέψατο δὲ τὸν πνιερ. μητροπολίτην Σάρδεων καὶ σχολάρχην τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς κ. Μιχαὴλ Κλεόβουλον. Τὰς [πατριαρχικὰς εὐχὰς διέβιβασαν τοῖς ἀξιοτίμοις κκ. Μιχ. Σιφναίῳ, μέλει τοῦ Δ. Ἐθν. Δ. Συμβουλίου καὶ Μ. Γρηγοριάδῃ πρώτῃν ἡγεμόνι τῆς Σάμου ὁ πανοσιολογ. Μ. πρωτοσύγκελλος, τοῖς δὲ κκ. Θεοδοκῆ καὶ Στ. Παγανέλῃ ὁ ἱερολογ. διάκονος κ. Διονύσιος Μηνᾶ.

Σωματεῖα.—Κατὰ τὴν τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ τελεσθεῖσαν τριακοστὴν ἐνάτην ἐπέτειον πνήγυριν τῆς ἐν Ξυλοπόρτῃ Ἀδελφότητος «Ἐννέα Μουσῶν», τὰς πατριαρχικὰς εὐχὰς ὑπὲρ ἀμφιλαφούς εὐημερίας τοῦ κοινωφελούς τούτου σωματείου διεβίβασε τοῖς φιλοτίμοις αὐτοῦ μέλεσιν ὁ καὶ τὴν ἱεράν ἐπὶ τῇ πανηγύρει λειτουργίαν τετέλεσε σεβ. μητροπολίτης Καστορίας κ. Γερμανός. Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἀνέγνω ὁ ἐλλόγιμος διδάκτωρ καὶ καθηγητὴς κ. Χρ. Γ. Πανταζίδης.

Ἑλληνικαὶ ἐφημερίδες.—Νέα συνάδελφος ἀξιανὰ γνωστὸς ἡ «Πατρίς» προσετέθη εἰς τὰς ἑλληνικὰς ἐφημερίδας Κύπρου ἀπὸ δεκαπενθημερίας. Ἐβδομαδικὰ εἰς σχῆμα μέγα, ὅμοιον τῷ τῆς «Φωνῆς τῆς Κύπρου» καὶ τῆς «Ἐλευθερίας», ἀφατριαστώς, ὡς ἐκτείνει καὶ ὡς ἡ «Ἐνωσις» καὶ ἡ «Σάπυγξ», πράγματευσμένη κοινὰς κυπριακὰς ὑποθέσεις, ἃς οἱ φιλοπάτριδες κύπριοι δέον νὰ ἔχωσιν ὑπὸ μελέτην πάντοτε, εἰσάγει, συστηματικῶς ἀπὸ τοῦ πρώτου αὐτῆς ἀριθμοῦ, καθὼς ὑπισχνεῖται, τὴν ἐν ἐκάστῳ φύλλῳ καταχωρίσιν ἔκθεσιν ἀθηναϊκῆς καὶ ἡθικῆς ὑποθέσεως ἐπὶ τῇ βᾶσει τῶν ἀψευδῶν διδασκαλῶν τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Καὶ ἡ ἄλλη ὕλη τῆς «Πατρίδος» ἐστὶν ἀξία λόγου συνιστώσα αὐτὴν εἰς τὴν κοινὴν ἐκτίμησιν καὶ ὕλικὴν ὑποστήριξιν. — Τῆς ὑποστηρίξεως ταύτης ἀξιοῦται καὶ ἡ ἐν Ἀθήναις ἀπὸ τινων μηνῶν ἐκδιδομένη «Τόλμη», ἐβδομαδικὰ ἐφημερίς, ἀμερολήπτως ἐκτιθεῖσα γεγονότα καὶ κρίσεις αὐτῆς, ἔχουσα καὶ τακτικῶς ἐβδομαδικὸν ἀθηναϊκὸν ἀνάγνωστα καὶ συντελοῦσα καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἰς ἀναθήραν τοῦ ἀθηναϊκοῦ συνασπισμοῦ.

Ἑλληνικαὶ κοινότητες ἐν Ρωσσίᾳ.—Ἀντὶ τοῦ τέως ἐν Πετροπόλει ἐφημερίου τῆς ἑλληνικῆς κοινότητος, τοῦ νῦν πνιερ. ἐπισκόπου Θήρας κ. Ἀγαθαγγέλου, διόρισεν ἡ ἱερά τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλά-

δος Σύνοδος τὸν ἤδη εἰς τὸν θέσιν ταύτην ἀναχωρήσαντα πανοσιολογ. ἀρχιμανδρίτην κ. Σωφρόνιον Δούκην κληρικὸν εὐπαιδευτον, εἰδήμονα καὶ τῆς ρωσικῆς γλώσσης.

Ἐθνικὸν Ὀρφανοτροφεῖον ἀφρένων. —

Ἡ πρὸς ἐξέλεξιν τῆς διαχειρίσεως τοῦ ἐν Πριγκήπῳ Ἐθνικοῦ τῶν ἀφρένων Ὀρφανοτροφείου ἐκλεγείσα ἀπὸ τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου διμελὲς ἐπιτροπεία ἐκ τῶν ἀξιοτίμων κκ. Βασ. Κ. Πανοικίδου καὶ Ἰω. Α. Καρχιαννάκη, συμπληρώσασα μετὰ ζήλου τὸ ἐπιμοχθον ἔργον αὐτῆς, ὑπέβαλεν εἰς τὸ Συμβούλιον τὴν ἀπαιτουμένην ἐκθεσιν, ἥτις ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν, ἀπολυθέντων μάλιστα καὶ εὐχαριστικῶν γραμμάτων πρὸς τοὺς ἐργασθέντας. Ἐκ τῆς ἐκθέσεως ταύτης ἀποσπῶμεν δύο μέρη πρὸς διαφώτισιν τῶν πολλῶν ταῦτα

«Τὸ λογιστικὸν μέρος τῆς διαχειρίσεως τοῦ Ὀρφανοτροφείου εἶχεν ἀνατεθῇ ἀρχῇθεν εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ ιδρύματος μακαρίτην Ψωμάδην, ὅστις ἂν εἶχεν ὅλα τὰ κατάλληλα προσόντα διὰ τὴν θέσιν ταύτην, οὐδεμίαν ὁμῶς εἶχεν, ὡς ἐκ τῶν βιβλίων φαίνεται, λογιστικὴν ἀρμοδιότητα. Κατὰ συνέπειαν τὰ βιβλία ἐκρατήθησαν παρ' αὐτοῦ κατὰ τὸ διάστημα τῆς τριετοῦς χρήσεως κατὰ τρόπον τοιοῦτον, ὅποιον ὑπηγόρευσαν αὐτῷ αἱ πενιχραὶ λογιστικαὶ του γνώσεις. Ὑπὸ τοιούτους ὅρους εἶνε εὐνόητον ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἀναζητήσῃ τις σύστημα λογιστικόν, οἱ δὲ μὴ δυναθέντες νὰ ἐννοήσωσι ποῦ ἔγκειται τὸ τρωτὸν ἐπρωθυμοποιήθησαν νὰ φαντασθῶσι συστηματοποιημένην λογιστικὴν ἀνακρίβειαν, πλαστότητα καὶ παντοῖα ἄλλα» . . .

«Περαίνοντες τὴν ἐκθεσιν ἡμῶν καταλήγομεν εἰς τὰ ἑξῆς:

Οὐδὲν ἀπολύτως ἐξ ἐκείνων δι' ὅσα ἐκάκισαν τὴν τριετὴ διαχείρισιν τοῦ Ὀρφανοτροφείου ἔχεται πραγματικὴ ὑποστάσις, ὅτι ἡ διαχείρισις αὕτη, διεξαχθεῖσα ἐκ μέρους φιλογενῶν καὶ ἀξιοπρεπεστάτων τοῦ Γένους ἡμῶν ἀνδρῶν, οὐδὲν ἔχει τὸ ἀμφίβολον καὶ ἐπίφογον ἀπὸ οὐσιαστικῆς ἀπόψεως. Μόνον τρωτὸν ἀποδεικνύεται τὸ λογιστικὸν σύστημα, τὸ ὅποιον ἐν τῇ ἐλαττωματικότητι αὐτοῦ ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς παρεξηγήσεις καὶ παρὰ τὴν πρὸς τὰ μέλη τῆς ἐφορίας ἰδιόζουσας ἡμῶν ἐκτίμησιν ἐπιτραπήτω ἡμῖν νὰ εἰπωμεν ὅτι εἰς τοῦτο μόνον ἡθικῶς αὕτη ἐσφαλὲν ὅτι δὲν ἔδωκε τὴν δέουσαν σημασίαν εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς ἐφρμογῆς ἐξ ἀρχῆς ὀρθοῦ καὶ καταλλήλου λογιστικοῦ συστήματος».

Ἐκκλησία Ρωσσίας

Εὐλαβείας πρὸς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν τεκμήριον λαμπρότατον ἀποτελεῖ τὸ πρὸ ἐβδομάδος σταλὲν ἐκ Πέρμης τηλεγράφημα τοῦ πανοσ. μοναχοῦ κ. Σεραφεῖμ, ἀγγέλλοντος μὲν τὴν ἰδρυσιν νέας τοῦ ἁγίου Ἀλεξίου τοῦ Κεζάν γυναικείας μονῆς, ἐπὶ τῇ γεννήσει τοῦ ὑψηλοτάτου βασιλόπαιδος υἱοῦ τοῦ μεγαλειότητος αὐτοκράτορος πασῶν τῶν Ρωσσιῶν, ἐξαίτουμένου δὲ τὴν ἀποστολὴν ἱερᾶς εἰκόνης καὶ τευχίων ἁγίων λειψάνων. Τὰ ἱερὰ ταῦτα δῶρα θεωροῦσιν ὡς ἀπτόν ὑπόμνημα τῆς εὐλογίας καὶ τῶν εὐχῶν τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας, τοσοῦτω χρησίμων πρὸς ἐπάνοδον τῆς ἡρεμίας καὶ γαλήνης ἐν τῷ πληρώματι τῶν πιστῶν τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν ἁγιωτάτην καὶ θεόσωστον Ἐκκλησίαν τῆς Ρωσσίας. Τὸν εὐσεβῆ τοῦτον πόθον τῶν υἱικῶς ἀναφερομένων ἀδελφῶν ρώσων ἀποδεξαμένη προθύμως ἡ μήτηρ Ἐκκλησία ἡγγεῖλε μὲν τὴν ἀποδοχὴν τῆς αἰτήσεως, ἐνέκρινε δὲ νὰ γραφῶσι τὰ δέοντα καὶ τῷ σεβασμ. μητροπολίτῃ Πετροπόλεως κ. Ἀντωνίω, προέδρῳ τῆς ἁγιωτάτης διοικούσης Συνόδου τῆς Ρωστικῆς Ἐκκλησίας.

Ἐκκλησία Κύπρου

Τὸ ζήτημα τῆς ἐκλογῆς ἀρχιεπισκόπου.—«Μετὰ τὴν εἰς Κύπρον ἔλευσιν τῆς πατριαρχικῆς ἀντιπροσωπείας, ἐθεωρήθη καλὸν ὅπως παρασχεθῶσιν εἰς αὐτὴν αἱ δέοντα πληροφορίες ἐκ τε τοῦ λαοῦ καὶ τῆς ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἐκ μὲν τοῦ λαοῦ δέκα τέσσαρες ἀντιπρόσωποι παρέσχον τοιαύτας καὶ ἐν κοινῷ αὐτῶν ἐγγράφῳ διέλαβον πῶς δύναται νὰ διευθετηθῇ τὸ ἀρχιεπισκοπικὸν ζήτημα, ἀφ' ἐτέρου ἡ ἱερὰ Σύνοδος καὶ κεχωρισμένως ὁ μητροπολίτης Κιτίου προφορικῶς καὶ δι' ὑπομνημάτων αὐτῶν πρὸς τὴν σεπτὴν ἀντιπροσωπείαν ἐξέθηκαν τὰ γενικώτερα σημεῖα αὐτοῦ· ἡ ἀντιπροσωπεία ἀπὸ κοινοῦ ἔκρινεν ἀναγκαῖον ὅπως ζητηθῇ ἡ γνώμη τῆς Μ. Ἐκκλησίας περὶ τῆς ἱερᾶς Συνόδου Κύπρου ἂν αὕτη νομίμως καὶ κανονικῶς ὑφίσταται καὶ διοικῇ τὰ τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου· ἡ ἀπάντησις ἤδη ἐδόθη παρὰ τῆς Μ. Ἐκκλησίας ὡς εἶδομεν αὐτὴν δημοσιευθεῖσαν ἐν τῷ τύπῳ· κατὰ ταύτην ὑφίσταται ἐν Κύπρῳ νομίμως καὶ κανονικῶς ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ ἡ ἱερὰ Σύνοδος. Μετὰ τὴν συνοδικὴν ταύτην διαγνώμην τῆς Μ. Ἐκκλησίας, ἡ ἐνταῦθα πατριαρχικὴ ἀντιπροσωπεία ἐκάλεσε τὰ ἀποτελοῦντα τὴν ἱερὰν ἡμῶν Σύνοδον μέλη καὶ τὸν μητροπολίτην Κιτίου καὶ συνέστησεν ὅπως συνεργασθῶσιν ἀπὸ κοινοῦ ὡς ἱερὰ Σύνοδος πρὸς ἐπίλυσιν τοῦ ζητήματος· ἀλλὰ τοῦ μητροπο-

λίτου Κιτίου μὴ στέρεξαντος νὰ ἄρῃ τὴν ἄλλοτε ὑπ' αὐτοῦ γενομένην ἀποκήρυξιν τῆς ἱερᾶς Συνόδου, προσέκοψε τὸ ζήτημα εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο».—Τὴν λεπτομερῆ καὶ σύντομον ταύτην ἀφήγησιν τῶν ἀπὸ τοῦ ἱουνίου μέχρι σήμερον ἐν Κύπρῳ γενομένων ἀρυόμεθα ἀπὸ τῆς (ἐν Λευκωσίᾳ) νέας ἐλληνικῆς ἐφημερίδος «Πατρίδος» τῆς 25 τοῦ παρελθόντος ὁκτωβρίου, ἥτις ἐν «τελευταίᾳ ὥρᾳ» ἀναγγέλλει νέας ἐν τῷ ζητήματι περιπλοκάς· καὶ καλεῖ μὲν σπερμολογίας τὰς φήμας περὶ διάφωνιῶν μεταξὺ τῶν δικαιοτήτων «ὡς πρὸς τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν ἱερὰν ἡμῶν Σύνοδον καὶ τὴν ἀκολουθητέαν ἐν τῷ ζητήματι πορείαν»· πληροφορεῖ δ' ὅτι καὶ ἡ μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Κιτίου διάστασις ἐπιτείνεται· καὶ τῶν προσκειμένων αὐτῷ βουλευτῶν, οἱ μὲν διαμαρτύρονται κατὰ τῆς συνοδικῆς διαγνώμης τῆς Μ. Ἐκκλησίας, οἱ δὲ προβάλλουσιν ἀξιώσεις, ἃς ἡ συνάδελφος παρέρχεται λαμβάνουσι χώραν καὶ συνεντεύξεις μετὰ τῶν ἰθυνόντων τὰ τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἀπειλαὶ προβάλλονται περὶ μονομεροῦς ἐκλογῆς.

Καὶ ταῦτα μὲν ἡ «Πατρίς». Ἐν τούτοις ὅμως τὴν γαλήνην καὶ τὴν μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν ἁρμονίαν εὐχερῶς ἐπαναφέρει μόνον ἡ θυσία τῶν ἰδίων εἰς τὰ κοινὰ συμφέροντα.

Ἐκκλησία Ἑλλάδος

Ἐπισκοπὴ Καλαβρύτων.—Δύο ἐγκυκλίους πρὸς τε τὸν ἱερὸν κλῆρον καὶ τοὺς μοναχοὺς τῆς (ἄλλοτε) ἀρχιεπισκοπῆς Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας ἀπέλυσε ὁ πανιερ. ἐπίσκοπος Καλαβρύτων κ. Χάριτων, νοθετῶν καὶ συμβουλευῶν αὐτοὺς τὰ δέοντα.

Μητρόπολις Ἀθηνῶν.—Παραπεδιῆμουν ἐν Ἀθῆναις κατὰ τὴν τελευταίαν ἐβδομάδα τοῦ ὁκτωβρίου μηνὸς οἱ πανιερ. ἐπίσκοποι ὁ Χαλκίδος κ. Χρυσάνθος Προβατᾶς προτιθέμενος ἵνα μεταβῇ εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ Κέρκυραν, καὶ ὁ Φθιώτιδος κ. Θεόφιλος.

Ἀσχολῖαι κληρικῶν.—Κατὰ τὸν «ἱερὸν Σύνδεσμον», ὁ πανιερ. ἀρχιεπίσκοπος Κερκύρας καὶ Παξῶν κ. Σεβαστιανὸς ἀνέλαβε νὰ ἐκτυπώσῃ καὶ πάλιν τὴν γνωστὴν Κατήχησιν Νικολάου τοῦ Βουλγάλεως «ἐπὶ τὸ βέλτιον διερρυθμισμένην καὶ δὴ εἰς τὴν καθαρεύουσάν».

Ἐκκλησίαι ἐν τῇ διασπορᾷ

Κοινότητες Κεϊπτώουν καὶ Πόρτλανδ.—Διωρίσθησαν ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας

τῆς Ἑλλάδος ἐφημέριοι τῆς μὲν ἐν Πόρτλανδ ἑλληνικῆς κοινότητος ὁ κ. Β. Ἀβραμόπουλος, τῆς δὲ ἐν Κεϊπτάουν, ἀντὶ τοῦ ἀπελθόντος πανοσιολ. ἀρχιεπισκόπου κ. Στεφάνου Μακαρόνη, ὁ πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Δαμιανὸς Ἑρμογένους, τέως γραμματεὺς τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Ἀκρονχίνας καὶ Αἰτωλίας.

Ἀνταποκριταὶ τινες ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων, ἐντεῦθεν εἰς αὐτὰς ἐπιστέλλοντες εἰδήσεις περὶ τῶν ἡμετέρων πραγμάτων, φαίνονται συλλέγοντες αὐτὰς εἴτε ἀπὸ πηγῶν ἀγνοουσῶν τὴν ἀλήθειαν, ἢ κίστα δ' εἰλικρινῶν, εἴτε ἀπὸ στόματος τοῦ τυχόντος παροδίου. Ἐὰν θέλωσι νὰ μεταδίδωσι τὰς εἰδήσεις ταύτας ὡς θρύλλους οὐδὲν ἄπορον, οὐδὲ πόρρω τῆς ἀληθοῦς φύσεως τῶν οὕτω συλλεγομένων εἰδήσεων· ἀλλὰ μεταδίδουσι, δυστυχῶς, αὐτὰς ὡς αὐτόχρονα ἀληθείας, οὐ μικρὰν βλάβην πορίζοντες εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς πράγματα καὶ τὴν διεξαγωγὴν αὐτῶν, ἀφοῦ τὰ γραφόμενα τόσον ἐπιβλαβῶς ἀφορῶσιν οὐχὶ εἰς πρόσωπα, ἀλλ' εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐθνικὴν ἡμῶν Κιβωτὸν, ἥτις δέον κατὰ τὰς δυσχειμέρους καὶ τρικυμιώδεις ταύτας ἡμέρας ἐν πολλῇ περισκέψει νὰ διευθύνεται, ἐκκλίνουσα πᾶσαν προστριβὴν καὶ σύρραξιν εἰς ὑφάλους. Ἡ σπουδὴ παντὸς δημοσιογράφου καὶ πάσης ἐφημερίδος πρὸς συλλογὴν ὡς οἷόν τε περισσοτέρων καὶ ἐπικαίρων εἰδήσεων πᾶσιν ἐστὶ καταληπτὴ βεβαίως συμφέρει αὐταῖς ἠθικῶς καὶ ὑλικῶς ἡ συλλογὴ καὶ χρησιμοποίησις τῶν εἰδήσεων τῶν ἀναφερομένων εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς πράγματα νὰ γίνονται μετὰ πολλῆς προσοχῆς, εἰ δὲ δυνατόν, μετὰ καὶ λελογισμένης τινος βραδύτητος, ἥτις ἀπερὶσκέπτου τάχους ὠφελιμότερα ἀπέβη πάντοτε κατὰ τὴν παραίνεσιν ἀγίου πατρὸς τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν. Πεποίθαμεν ὅτι οἱ φιλοπάτριδες ἐκδότης καὶ συντάκται τῶν ἐφημερίδων, ὧν τιμῶμεν τὸ ἀγνὸν τῆς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ πρὸς τὰ συμφέροντα αὐτῆς καὶ τοῦ Γένους ἀφοσιώσεως καὶ στοργῆς, ποθοῦσι νὰ προσέρχωνται διὰ τῶν ὀργάνων αὐτῶν ἀρωγοὶ πρὸς εὐόδωσιν τῶν κοινῶν υποθέσεων μακρὰν χαμαιζήλων παθῶν καὶ κλίσεων πρὸς πρόσωπα, διότι, οἱ τοιοῦτο τι περὶ αὐτῶν ὑπονοοῦντες ὑποβιάζουσιν αὐτοὺς εἰς τὴν κοινὴν ἐκτίμησιν. Ἀλλ' ἐλπίζομεν ὅτι, τὰς ὑπομνήσεις ἡμῶν ὑπ' ὅψιν λαβόντες, σπουδαιό-

τερον θέλουσι καταστήσει τὸ μέρος τῶν τοιούτων εἰδήσεων, ἐπιβαλλόμενοι καὶ διὰ τοῦ τῆς ἀληθείας ἀκαταμαχῆτου κύρους καὶ διὰ τοῦ ἀδιασείστου τῆς ἐπὶ τῶν ἡμετέρων πραγμάτων ἀθολώτου καὶ ἐμβριθοῦς κρίσεως.

Ἡ Σφιγξ τῶν ἐλλογιμωτάτων ἐν Ἀθῆναις καθηγητῶν ἐλάλησε καὶ πάλιν, ἡ δὲ ἀπύθμενος πηγὴ πάσης σοφίας καὶ γνώσεως περὶ τῶν καθ' ἡμᾶς ἡρωτήθη, καίτοι δύναται νὰ λαλῇ καὶ μὴ προκαλουμένη, καὶ, κατὰ τὸ νέον «Κράτος», ἀπεφάνητο ὅτι οὐδεμία ἀμφιβολία δέον νὰ ὑπάρχῃ ὅτι ὁ παναγιώτατος πατριάρχης κ. Ἰωακείμ ὁ Γ' πρέπει διὰ δημοψηφίσματος, οὕτως εἰπεῖν, ν' ἀποδοκιμάσῃ τὰς ἀρχάς, ὡς ἔχει περὶ φυλετικῶν ἐν Μακεδονίᾳ πληθυσμῶν, ὅσας ἐξέθηκεν ἄλλοτε ἐν ὑπομνήματι **ὑπὸ πολλῶν !!!) ἀποδοκιμασθέντι** καὶ νῦν ἐπανέλαβεν εἰς συνδιάλεξιν τινα μετ' ἀνταποκριτοῦ τῆς ἐφημερίδος «Πεσταίου Λόγῳ». Νὰ, κρίνωμεν, ἡ νὰ χαρακτηρίσωμεν τὰ καὶ πάλιν ὑπὸ τοῦ ἐλλογιμωτάτου καὶ πολυρρήμονος καθηγητοῦ λεχθέντα ἄσκοπον καὶ ὀχληρὸν, εἰς τὴν ἀδέκαστον ἱστορίαν ἀφίνοντες τὸ τοιοῦτον ἔργον. Τοῦτο δὲ λέγομεν νῦν ὅτι οὔτε ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως, οὔτε τὰ συμφέροντα τῶν ὁμογενῶν ἡμῶν, τῶν τέκνων αὐτῆς, ἐπιτρέπουσιν αὐτῇ νὰ σκέπτεται καὶ ἐνεργῇ ἄλλως ἢ ὡς ἐσκέπτετο καὶ ἐπραττε. Ταῦτα ἀσχετῶς πρὸς ὅσα ὁ ἀνταποκριτὴς τῆς ἀλλογλώσσου εὐρωπαϊκῆς ἐφημερίδος ἔγραψε.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΕΒΑΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ τηλεγράφος ἠγγείλεν ἡμῖν πρὸ ὀκτώ ἡμερῶν, τὴν ἐν γῆρα πόνι πρὸς Κύριον μετὰστασιν τοῦ ἐν Ἀθῆναις τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς γενηῆς αὐτοῦ ζωῆς ἀνύοντος **Κωνσταντίνου Σεβαστοπούλου**, καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας αἱ ἐφημερίδες καθίσταν ἡμῖν γνωστὴν τὴν διαθήκην αὐτοῦ δεικνύουσαν ἐν πράγμασι τὴν ὑπὲρ τοῦ πλησίον χριστιανικὴν ἀγάπην τοῦ πιστοῦ μαθητοῦ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, τοῦ τὸν εὐεργετικὸν αὐτοῦ βίον μακρὰν τῆς πατρίδος ζήσαντος, ἀλλ' ἐν κλίμασι ψυχρῆς θερμὸν δικαίωσαντος τὸ πρὸς τὴν γενέτειράν φίλτρον.

Ἐκ Χίου καταγόμενος ὁ ἀείμνηστος Σεβαστόπουλος, εἰς ἐπιφανῆ φαναριωτικὴν οἰκογένειαν ἀνήκων, ἔφυγε, μικρὸν παιδίον, τὴν πόλιν ἡμῶν μεθ' ἐτέρων ὁμογενῶν

καὶ ἐγκατεστάθη εἰς τὴν φιλόξενον ἡμῖν μεγάλην ρωσικὴν γῆν, ὅπου δι' ἐργασίας ἐντίμου πλοῦτον ἀρκετὸν κτησάμενος ἐδείχθη πάντοτε προστάτης τῶν ὁμογενῶν, ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ τῇ ἐπιγείῳ. Μεταστὰς εἰς τὴν ἀγῆρω βιοτὴν τεκμηριοὶ ἀληθῶς αἰσθημάτων χριστιανικῶν, ἀποδεικνύμενος ὁ ἄνθρωπος ὁ οὐχ ἑαυτῷ θηταυρίζων, ἀλλ' εἰς Θεὸν πλουτῶν.

Διελθὼν πρὸ πενταετίας ἐκ τῆς ἡμετέρας πόλεως καὶ γέρον ἤδη βλέπων πάλιν τὴν γῆν, ἐν ᾗ τὸ φῶς εἶδε τοῦ ἡλίου, προσῆλθε τῷ κοινῷ τῶν ὀρθοδόξων ὑπάρχον πνευματικῷ πατρί καὶ, τὰς εὐχὰς αὐτοῦ δεξάμενος, ἐδήλωσεν ἕκτοτε ρητῶς τὴν εὐσεβῆ καὶ φιλογενῆ ἐπιθυμίαν ἔνα προσέλθῃ ὕλικῶς ἀρωγὸς τοῖς χρήζουσι βοηθείας κοινωφελείᾳ παρ' ἡμῖν καταστήμασι. Τὰ τῆς 19 Σεπτεμβρίου 1902 πρακτικὰ τῆς ἱερᾶ Συνόδου μαρτυροῦσι τὴν εὐσέβειαν τοῦ Κωνσταντίνου Σεβαστοπούλου, ὃν ἐγκαίρως καὶ κατ' ἀρχὴν, προτάσει τῆς Α. Θ. Π., ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἐνέκρινε ν' ἀμείψωσι πασιφανῶς, ἀπονεμομένων αὐτῷ δηλώσεων τιμητικωτάτων. Καὶ τότε μὲν ἀνεβλήθη ἡ ἐκτέλεσις τῶν κοινῇ κριθέντων ἡδὴ δ' ὅτε διὰ διαθήκης διετηρήθη ἡ πρὸς τὰ παρ' ἡμῖν ἐκπαιδευτικὰ καὶ φιланθρωπικὰ καταστήματα στοργὴ αὐτοῦ, κληροδοτοῦντος ἀρκετὰ ποσά, συνοδικῶς ἐνεκρίθη νὰ τελεσθῇ μνημόσυνον ἱερὸν πανδήμως ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ κατὰ τὴν μεγάλην ἐορτὴν τῆς τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου μνήμης.

Σημειώσεως ἄξιον ὅτι κατὰ τὴν μετὰ τῆς Α. Θ. Π. συνέντευξιν ὁ ἀειμνήστος Σεβαστόπουλος ἀπεδοκίμαζε τὰς πρὸς ἐκχυδαῖσμόν τῆς γλώσσης ἐνεργείας τινῶν ὑπέρμαχος δ' ἐδείκνυτο τῆς ὑπὸ τῶν ἡμετέρων λογίων γραφομένης καὶ καταληπτῆς τῷ λαῷ γλώσσης. Ἐτεκμηρίωσεν ἡ διχθήκη τοῦ ἀειμνήστου τὴν ἐκτίμησιν αὐτοῦ πρὸς τὸ ὑψηλὸν καὶ ἐθνικὸν ἔργον τῶν ἐλλήνων λογίων τῶν μὴ ἀσπαζομένων τὰς ἐκφίλους ιδέας τῶν ἐκχυδαῖστων, ὡς ἀπέδειξεν ὅτι ἀνεῦρε καὶ τὸ μᾶλλον ὕλικῆς ὑποστηρίξεως ἄξιον.

Οὕτως ὁ Κωνσταντῖνος Σεβαστόπουλος, θέλει ζῆσιν αἰῶνας ἀνεσπέρους, παραδούς εἰς τὴν ἀθανάσιαν ὄνομα ἄλητον γνησίῳ Ἕλληνας καὶ ἄληθους Χριστιανοὺς. Ἀποδώῃ αὐτῷ τῆς ζωῆς ὁ Κύριος τὸν ἀποκείμενον τοῖς ἀγαθοῖς καὶ δικαίοις στέφανον.

Η ΕΝ ΤΗ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗ ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΚΗΡΥΓΜΑΤΟΣ

Ὁ ἄνθρωπος νοῦς ἐκπλήττεται, ὅταν κατανοήσῃ τὴν δύναμιν τοῦ θείου κηρύγματος, καθ' ὃν καιρὸν τοῦτο ἐξήχησε κατὰ πρῶτον ἐν τῷ κόσμῳ. Ἡ χάρις

τοῦ σωτηρίου κηρύγματος, μόλις ἐπεφάνη, καὶ ὡς ἀστραπὴ ἐπὶ πάντα τὸν κόσμον ἐκλάμψασα, τὴν οἰκουμένην ὅλην ἀκτίσι θεογνωσίας κατηύγχε, καὶ τὸ ἀνθρώπινον γένος ὡς ἐκ τάφου ἀνέστησε καὶ ἐζωοποίησε, καὶ ἐκ τοῦ τήκοντος αὐτὸ μαρasmus καὶ τῆς ἠθικῆς νεκρώσεως ἔσωσε καὶ ἀπηλευθέρωσεν. Ἡ χιλιετηρίδας ὅλας ἐπικρατήσασα καὶ μέχρι τῶν ὁσίων καὶ μυελῶν εἰσδύσασα ζωῶδης πλάνης τῆς πολυθείας, κατέπνιξε καὶ ἐνέκρωσε καὶ αὐτὰς τὰς φυσικὰς περὶ Θεοῦ τῶν ἀνθρώπων ἐννοίας καὶ οὕτως αὐτοὺς ἐξητέλισε καὶ χαμαὶ κατεβίβασεν, ὥστε κατὰ τὸν ἀεισέβαστον προφήτην Ἰερεμίαν: «τῷ ξύλῳ εἶπον, πατήρ μου εἰ σύ, καὶ τῷ λίθῳ, σὺ ἐγέννησάς με». Ἀλλ' ἡ ἐπουράνιος διδασκαλίς, ἐκ Σιών διάτορον ἐξηχήσασα καὶ τὴν οἰκουμένην διχιδραμοῦσα, ἔσωσεν ἐκ τοῦ οἰκτροῦ ἐκείνου ἀφανισμοῦ τὸ ἀνθρώπινον γένος καὶ ἀνάρθρωσε στηρίξασα αὐτὸ ἐπὶ ἀδιασείστων καὶ ἀσαλεύτων ἀρχῶν ὑγιεστάτης ἠθικῆς, καὶ ἐπὶ ἀκλονήτων καὶ ἀκλινῶν βάσεων παναληθεστάτων δογμάτων. Αὕτη ἔδωκε νέαν ζωὴν εἰς τὸν κόσμον καὶ νέον φῶς, οὐδέποτε ἄλλοτε τοῖς θεοπλάστοις ἀνθρώποις ἐν τῷ αὐτῷ λάμψει ἐπιφάνεν. Αὕτη μόλις ἐπέλαμψε, καὶ πλήθη ἄπειρα ἐκ τῆς ἐσχάτης διαφθορᾶς καὶ κακίης εἰς καθαρωτάτην ἠθικὴν ἀνεβίβασε, καὶ ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς ἀσεβείας εἰς τὸ ὕψος τῆς θεογνωσίας ἀνήγαγεν. Ἡ δὲ ταχυτάτη αὕτη ζωοποίησις καὶ ἐκ τῆς ἠθικῆς νεκρώσεως ἐξανάστασις ἐθνῶν καὶ λαῶν ὁλοκλήρων, τῷ αὐτῷ ἐνδείξιν ἔχει ὑπερφυσικῆς χάριτος καὶ δυνάμεως, ὅσην καὶ ἡ ἐκ τοῦ μνήματος ἀνάστασις ὁδωδότος νεκροῦ. Ἡμεῖς ἐνταῦθα τρία τινὰ θεωρήσωμεν: α') τὴν ἐνέργειαν τοῦ εὐαγγελικοῦ κηρύγματος, τὴν τὸν κόσμον μεταμορφώσασαν. β') τὰς δυσχερείας, ὅσας ὑπερενίκησεν ἡ δύναμις αὕτη καὶ ἐνέργεια τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου. γ') τὰ μέσα, δι' ὧν τὸ κήρυγμα ἐπὶ πάντα τῆς γῆς τὰ πέρατα ἐξηπλώθη. Ὅστις ἀκριβῶς ἐξετάσῃ τὰ τρία ταῦτα, ἐκεῖνος πεισθήσεται, ὅτι θεία δύναμις ἀληθῶς ὑπῆρχεν ἐν τῷ εὐαγγελικῷ κηρύγματι.

Α'.

Θάμβους τῷ ὄντι καὶ ἐκπλήξεως μεγίστης πληροῦται ὁ ἄνθρωπος, ὅταν ἀναλογισθῇ τὴν ἐν βραχυτάτῳ διαστήματι χρόνου ἐπὶ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς γενομένην ἀλλοίωσιν. Ἡ φρεσφόρος λαμπηδὼν τοῦ νέου κηρύγματος, ἐκ τῶν ὁρέων Σιών ἀνατείλασα, τὸ μὲν σκότος καὶ ἔρεβος τῆς πολυθείας πλάνης στερρῶς ἐφυγάδευσε, καθαρὰς δὲ ἀκτῖνας θεογνωσίας ἐπὶ πάντα τὸν κόσμον ἐξέχεεν. Αἱ δεισιδαιμονίαι ἐξερριζώθησαν, αἱ τῶν θεῶν λατρεῖαι, καταγελάστοις τελεταῖς συνεξυφασμέναι καὶ ὑπ' αἰσχροτήτων πολλάκις

καταρρυπούμεναι, κατηργήθησαν. Χιλιάδες καὶ μυριάδες ψυχῶν, οὐ μόνον ἐκ τῆς ἡθικῆς ἐκείνης ζῆλτος ἀνένηψαν, ἀλλὰ καὶ τῷ πόθῳ τῆς μακαριουργοῦ ἀρετῆς πτερωθεῖσαι, πρὸς αὐτὰς ἀνέδραμον τοῦ οὐρανοῦ τὰς ἀψίδας, καὶ πρὸς τὸ ὕψος τῆς ἀνωτάτης ἀληθοῦς φιλοσοφίας εὐσταλῶς ὑπερῆρθσαν. Καὶ καθὼς ἡ ἐξ ἀνομβρίας ἀύχμῳσα γῆ οὐδὲν φικιδρὸν ἔχει, οὐδὲ βλάστην προάγει, ἀλλ' ἀτερπῶς χαίνουσα, ἀνικμος καὶ ἄγονος τήκεται, ὅταν δὲ ἐκ τῆς ἐπομβρίας ἀνυγρανθῇ καὶ εἰς βάθος καταρδευθῇ, θάλλει τότε, καὶ χλόη λιπαρὰ καὶ ἀνθεσι τερπνοῖς καταστεφανοῦται καὶ γενναία ἐκτρέφει βλαστήματα, καὶ εἰς μέγα ὕψος αὐτὰ ἐπαίρει, οὕτω καὶ τὸ ἀνθρώπινον γένος μέχρι θεανθρώπου Χριστοῦ ἐν ἡθικῇ τῇξει καὶ μαρasmῷ δαπανώμενον, καὶ τῇ τῆς ἀληθείας στερήσει ἀποξηραίνον, ἀνευ Θεοῦ, ἀνευ ἐλπίδος ἔκειτο ἐν τῷ κόσμῳ τῇ ἀνωθεν ζωοπάροχον ἐπομβρίαν ἀπεκδεχόμενον· ὅτε δὲ ἦλθε τοῦ χρόνου τὸ πλήρωμα, καὶ ζῶντος ὕδατος ρεῖθρα ἐμφιλapῶς τὰς ἀθανάτους πνευματικὰς ψυχὰς ἐπήρδυσαν, τότε καὶ ἡ πνευματικὴ καρποφορία ἀρίδης ἐξεφάνη, καὶ τῶν μεγάλων ἀρετῶν τὰ μυρίνοα ἀνθη τὴν οἰκουμένην εὐωδίας ἐνέπλησαν, καὶ τὰ ἐκ ζωηρῦτου ἀρδείας τράφεντα καὶ ποτισθέντα τῆς εὐσεβείας βλαστήματα εἰς ὕψος ἐπουράνιον ἤρθσαν. Οἱ πρότερον πονηρὰ συζῶντες καὶ παντίοις ρύποις καὶ πάθεσι κατεσπιλωμένοι, τὴν εὐαγγελικὴν διδασκαλίαν ἐνηχηθέντες, ἀκαταπόνητοι εὐθὺς ἀνεφάνησαν τῆς ἀρετῆς ἐργάται, καὶ εἰς τὰ πάθη τὰ ταπεινωτικά δυσαντίβλεπτοι καὶ δυσπρόσιτοι, πανταχοῦ ὕψος γνώμης ἐμφαίνοντες, καὶ ἐπὶ πάντων εὐστάθειαν τοῦ ἡγεμανικοῦ ἐνδείκνυντες. Οἱ πρότερον κακίαις ἀβύσσῳ πάντοθεν συνεχόμενοι, καθυκοὶ νῦν καὶ λελαμπρυσμένοι πρὸς οὐρανὸν ἐβάδιζον, ἰσαγγελοὶ ἐπὶ γῆς πολιτεῖνα βιοῦντες. Οἱ πρότερον πάσης ἀληθοῦς γνώσεως ἀπεστερημένοι, καὶ ἐν αὐτῷ τῷ πυθμένι τῆς ἁσεβείας ἐγκυλινδούμενοι αἰφνης εὐρέθησαν ἐν τῇ καθαρᾷ αἰθρίᾳ τῆς ἀληθείας, ὁρθῶν καὶ ὑγιῶν δογμάτων πεπληρωμένοι. «Οἱ πολέμου, λέγει ὁ μακάριος Ἰουστίνος, καὶ ἀλληλοφονίας καὶ πάσης κακίας μεμεστωμένοι ἀπὸ πάσης τῆς γῆς τὰ πολεμικὰ ὄργανα ἕκαστος, τὰς μαχητικὰς εἰς ἄστρον καὶ τὰς ζιβύναις εἰς γεωργικὰ μετεβάλομεν, καὶ γεωργοῦμεν εὐσέβειαν, δικαιοσύνην, φιλάνθρωπίαν, πίστιν, ἐλπίδα τὴν παρ' αὐτοῦ τοῦ Πατρὸς διὰ τοῦ σταυρωθέντος». Ὅτι ἄλλοτε ἀτελῶς καὶ ἐξοφωμένως καὶ μὲν ἐγίνωσκον οἱ φιλόσοφοι, τοῦτο ἤδη τετρανωμένον καὶ διαχυγὲς κατενόησεν ὁ ὄχλος. Ὅτι οἱ φιλόσοφοι πολλοὺς καὶ μακροὺς κατατρίψαντες χρόνους, οὐκ ἔμεινον, τοῦτο οἱ ἰδιώται μετὰ

πολλῆς ἀκριβείας καὶ καθαριότητος ἐλάλουν καὶ ἀνεκῆρυττον. Οὔτε περὶ ψυχῆς, οὔτε περὶ κόσμου, οὔτε περὶ Θεοῦ ἀκραιφνές τι καὶ ἄκρατον πλάνης ἐλάλησάν ποτε οἱ φιλόσοφοι· οἱ δὲ χειρῶνακτες καὶ βάνυστοι καὶ ἀγροῖκοι, μηδευιᾶς ἐξωθεν παιδεύσεως μετασχόντες, καὶ περὶ Θεοῦ καὶ περὶ ψυχῆς καὶ περὶ τῶν ὄντων πολὺ τοῦ Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους ὀρθότερα ἐδογματίζον καὶ θεοπρεπέστερα.

Τὴν ἐκ τοῦ εὐαγγελικοῦ κηρύγματος θαυμαστὴν ταύτην μεταβολὴν τῶν ἀνθρώπων κάλλιστα διαζωγραφεῖ καὶ ὁ χρυσοῦς τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν ψυχὴν θεῖος Χρυσόστομος ἐν τοῖς ἐξῆς: «Οἱ γὰρ τῶν ἐξωθεν φιλόσοφοι τῶν ἐν τῇ σκηνῇ καὶ ταῖς τῶν μίμων παιδαῖς οὐδὲν ἀμεινον διάκεινται, τοῦ τρίβωνος, τοῦ πάγωνος καὶ τῆς στολῆς οὐδὲν πλέον ἔχοντες ἐπιδείξασθαι. . . . Οὗτοι δὲ (οἱ χριστιανοί) τούνηκτον ἅπαν, βακτηρία καὶ πῶγων καὶ τῇ ἄλλῃ σκηνῇ πολλὰ χαίρειν εἰπόντες, τὴν ψυχὴν αὐτῶν κατεκόσμησαν τοῖς τῆς ἀληθοῦς φιλοσοφίας δόγμασιν οὐχὶ δὲ τοῖς δόγμασι μόνον ἀλλὰ καὶ τοῖς ἔργοις αὐτοῖς. Κἂν ἔρη τινὰ τούτων τῶν ἐν ἀγροικίᾳ ζώντων καὶ ἐν σκαπάνῃ καὶ ἐν ἀρότρῳ δαπανηθέντων ὑπὲρ τῶν δογμάτων, ὑπὲρ τῶν μυρίων περιελθόντες οἱ τῶν ἐξωθεν φιλόσοφοι καὶ πολλοὺς ἀναλώσαντες λόγους οὐδὲν ἠδυνήθησαν ὑγιᾶς εἰπεῖν, μετὰ ἀκριβείας ἀποκρίνεται σοὶ πάντα ἐκ πολλῆς σοφίας. Καὶ οὐ τοῦτό ἐστι τὸ θαυμαστὸν μόνον, ἀλλ' ὅτι καὶ διὰ τῶν ἔργων βεβαιοῦνται τὴν διὰ τῶν δογμάτων πίστιν. Κἂν τὰ βιβλία τῶν πάλαι παρ' αὐτοῖς φιλοσοφούντων ἀναπτύξας ἐπέλθης, καὶ τί μὲν οὗτοι (οἱ χριστιανοί) ἀποφαίνονται νῦν, τί δὲ ἐκείνοι τότε ἐφιλοσόφησαν παράλληλα θεῖς ἐξετάσης, ὅψη πόση μὲν ἡ τούτων σοφία, πόση δὲ ἡ ἐκείνων ἀνοία! Ὅταν γὰρ οἱ μὲν αὐτῶν μὴδὲ προνοίας λέγωσιν ἀπολαύειν τὰ ὄντα, μὴδὲ ὑπὸ Θεοῦ γεγενῆσθαι τὴν κτίσιν, μῆτε τὴν ἀρετὴν αὐτὴν ἐαυτῇ αὐτάρχει εἶναι, ἀλλὰ δεῖσθαι χρημάτων καὶ εὐγενείας καὶ τῆς ἐξωθεν περιφανείας καὶ ἕτερα πολλῶν τούτων καταγελαστότερα· οὗτοι δὲ καὶ περὶ προνοίας καὶ περὶ δικαιοσύνης τῶν μετὰ ταῦτα, καὶ περὶ τῆς τοῦ Θεοῦ δημιουργίας, τῆς ἐξ οὐκ ὄντων πάντα παραγαγούσης καὶ περὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων φιλοσοφοῦσι, τῆς ἐξωθεν μὴ μετασχόντες παιδεύσεως· τίς οὐκ ἂν αὐτόθεν μάθοι τὴν τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν δύναμιν, ἢ τοὺς ἀγραμμάτους καὶ ἰδιώτας τῶν μέγα ἐπὶ σοφίᾳ κομπιζόντων τισούτῳ σοφωτέρους ἀπέδειξεν, ὅση τῶν μικρῶν παιδίῳ τοὺς ἔμφρονας ἀνδρας ὑπερέχοντας ἰδεῖν».

ΞΕΝΟΦΩΝ Α. ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ (ἱατρός)

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

1948

Π. 726912